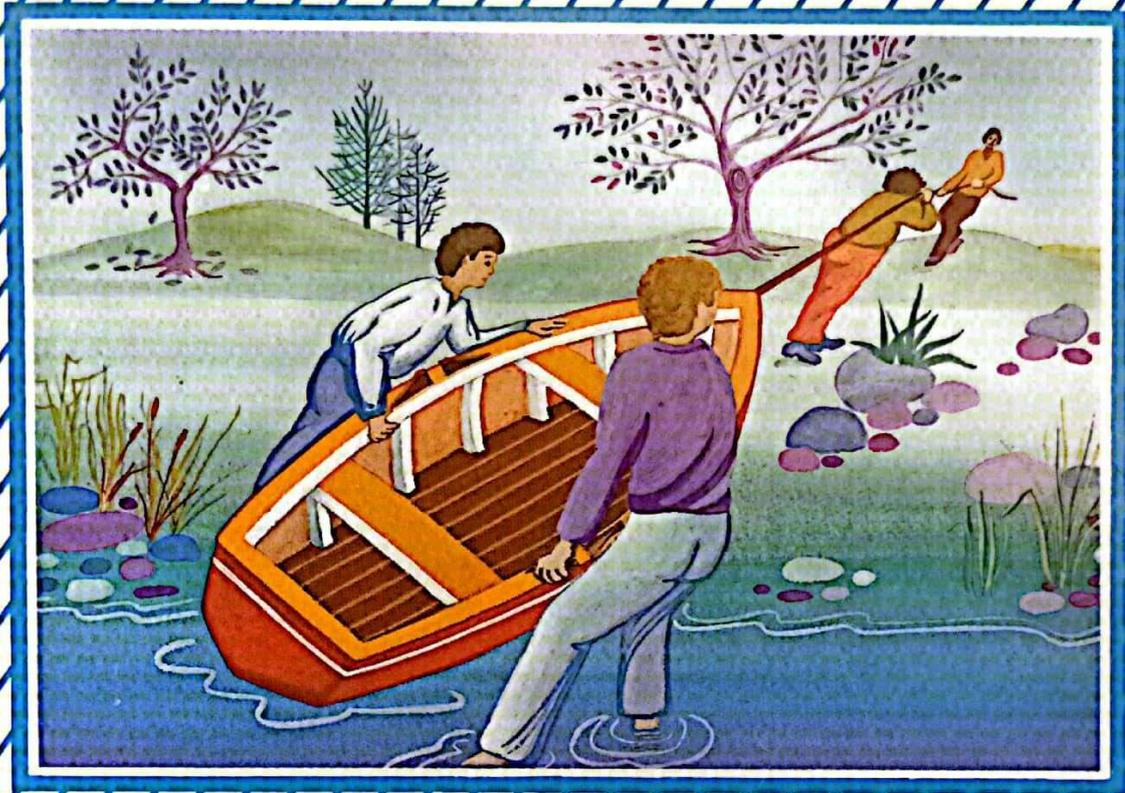

Graig Massey

ΤΟ
ΕΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ*
ΝΗΣΙ

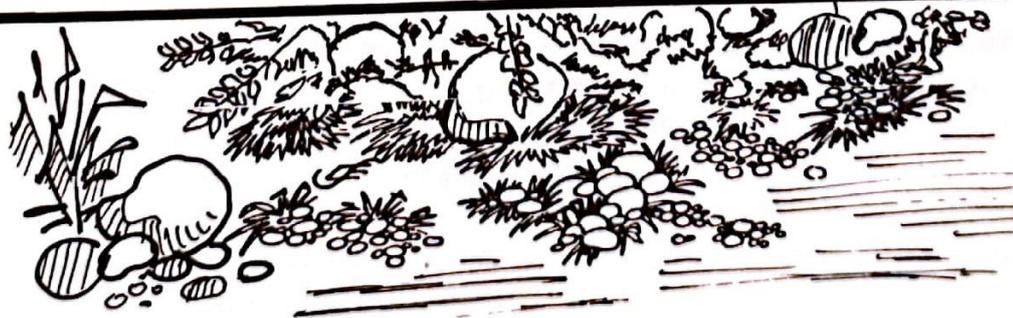
ΕΚΔΟΣΗ * ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Περιεχόμενα

1. Το χαμένο πλοίο	σελ. 4 - 9
2. Ένα πρώτο ίχνος	σελ. 10 - 15
3. Ένας καινούργιος φίλος	σελ. 16 - 20
4. Μια διπλή ανακάλυψη	σελ. 21 - 25
5. Ο άνθρωπος με τα μπλε ρούχα	σελ. 26 - 30
6. Ο καπετάνιος Ντελλ εξαφανίζεται.....	σελ. 31 - 34
7. Ο Κάλλε, στο χείλος του θανάτου	σελ. 35 - 39
8. Το στοιχειωμένο νησί	σελ. 40 - 44
9. Αιχμάλωτοι	σελ. 45 - 50
10. Σκοτεινές στιγμές	σελ. 51 - 54
11. Καταιγίδα	σελ. 55 - 58
12. Η σωτηρία	σελ. 59 - 62

ΤΟ
ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΝΗΣΙ

1. Το χαμένο πλοίο

Ένας στρουμπουλός φίλος μας, ο Μοπς, είχε ξαπλώσει κάτω από μια γέρικια ελιά, πίσω από τον κήπο και προσπαθούσε να βρει μια αναπαυτική θέση να βουλευτεί πάνω στο φρεσκοκουρεμένο γκαζόν. Κοιτούσε τον καταγάλανο, καλοκαιριάτικο ουρανό, κι έλεγε γιομάτος χαρά:

– Δε νομίζετε πως οι φετινές καλοκαιριάτικες διακοπές μας αρχίζουν με μια υπέροχη μέρα!

Ο Σπίννε, ο ψηλός της παρέας αναστέναξε ανακουφισμένος κι απάντησε.

– Βέβαια, συμφωνώ απόλυτα Μοπς! Καλό είναι το σχολείο, αλλά κι οι διακοπές... είναι άλλο πράγμα! Κοίταξα το ρολόι μου κι είπα:

– Πώς πέρασε τόσο γρήγορα η ώρα. Πήγε δωδεκάμιση κιόλας. Μα, ο Ραλφ δεν έπρεπε να 'ρχεται; Πού να είναι;

– Δεν ξέρω, αλλά νομίζω πως, όπου κι αν είναι θά 'ρθει, απάντησε ο Μοπς. Έπειτα από λίγο, συνέχισε. – Τζωρτζ! Για δώσε μου κανένα από κείνα τα ωραία μπισκότα, σε παρακαλώ. Έχω μια πείνα, που δεν σε βλέπω. Γέλασα και του έδωσα μερικά μπισκότα με μέλι, που μου 'χε ετοιμάσει η μητέρα μου.

– Το παρατσούκλι σου ταιριάζει απόλυτα, Μοπς! Αν συνεχίσεις να καταβροχθίζεις με τον ίδιο ρυθμό, θα γίνεις χοντρός... σαν ελέφαντας.

Ο Σπίννε μου έκλεισε το μάτι και είπε με τη διαπεραστική φωνή του.

– Τζωρτζ, απορώ πώς μπορείς να λες, ότι ο Μοπς τρώει πολύ. Το ξέρεις πολύ καλά ότι τρώει μόνο μια φορά τη μέρα...

– Ναι, είπα, αλλά αυτή η φορά αρχίζει με το πρωινό ξύπνημα και δεν τελειώνει παρά όταν πέσει το βράδυ για ύπνο.

-- Παιδιά, μου 'χετε γίνει μεγάλο βάσανο, είπε ο Μοπς καλόκαρδα κι ανοιγόκλεισε τα μεγάλα, γαλανά του μάτια.

Τον τραβήξαμε για να σηκωθεί όρθιος, γιατί είναι αρκετά δυσκίνητος. Φυσικά, προσέχαμε πάντα πού να τελειώσουμε το αστείο μας, γιατί δεν θέλαμε να τον κάνουμε να αισθάνεται άσχημα, αλλά μόνο να διασκεδάσουμε λιγάκι.

Από το σπίτι του Μοπς ακούσαμε κάποιον να φωνάζει. Γυρίσαμε τη ματιά μας προς τα κει κι είδαμε τον Ραλφ να φτάνει λαχανιασμένος. Η ταραχή κι η αγωνία του ήταν έντονα ζωγραφισμένα στο γιομάτο φακίδες, κατακόκκινο πρόσωπό του. Η είδηση που μας έφερε, έπεσε σαν κεραυνός ανάμεσά μας.

– Παιδιά! φώναξε. Μάθατε τι γίνηκε; Και δίχως να περιμένει απάντηση, συνέχισε.

– Το πλοίο του καπετάνιου Ντελλ, χάθηκε. Και τρεις πεταχτήκαμε όρθιοι και περικυκλώσαμε τον Ραλφ. Μετά αρχίσαμε απανωτά τις ερωτήσεις.

– Πότε έγινε;

– Πού το 'χε αραγμένο;

– Μήπως το έκλεψαν; Ο Ραλφ σήκωσε τα χέρια του ψηλά.

– Μια στιγμή, παιδιά. Δεν μπορώ ν' απαντήσω μονομιάς σ' όλες τούτες τις ερωτήσεις. Λοιπόν, προσέξτε. Χθες το βράδυ ο καπετάνιος Ντελλ κοιμήθηκε στο σπίτι του κήρυκα Μπρακ. Σήμερα το πρωί που πήγε στον όρμο, διαπίστωσε ότι το πλοίο είχε εξαφανιστεί. Κανένας δεν είδε τι γίνηκε και κανένας δεν ξέρει πού βρίσκεται.

– Είδες τον καπετάνιο Ντελλ; ρώτησα.

– Ναι, απάντησε ο Ραλφ. Πριν από λίγο πέρασε από το σπίτι μας και μας είπε τα νέα. Δεν φαινότανε όμως και πολύ στενοχωρημένος. Αντίθετα, βρήκε ευκαιρία να μας επαναλάβει το αγαπημένο του εδάφιο από τη Ρωμαίους 8:28 «γνωρίζουμε ότι για κείνους που αγαπούν τον Θεό όλα συνεργούν για το καλό».

Αυτό ήταν το χαρακτηριστικό του καπετάνιου Ντελλ. Όσο δυσάρεστα κι αν φαινότανε τα πράγματα, κάποιο κομμάτι της Βίβλου θα τού 'δινε δύναμη και θάρρος.

– Ελάτε, πάμε κάτω στον όρμο. Ίσως μπορέσουμε να βοηθήσουμε τον καπετάνιο Ντελλ να βρει το πλοίο του, πρότεινε ο Σπίννε.

Αφήσαμε τη σκιά που μας πρόσφερε η μηλιά και ξεκινήσαμε. Ξαφνικά, ο Μοψς φώναξε:

– Παιδιά, για περιμένετε λίγο! Πρέπει να γυρίσω πίσω. Ξέχασα κάτι σημαντικό. Καθήσαμε στο γρασίδι για να περιμένουμε τον Μοψς, που έτρεχε προς το σπίτι του με καταπληκτική γρηγοράδα. Όμως, ξέρετε ποιο ήταν αυτό το τόσο σημαντικό πράγμα; Ένα κουτί με σοκολατάκια! Ο Μοψς ποτέ δεν ξεχνούσε το στομάχι του, ακόμη και στις πιο δύσκολες περιστάσεις.

Ο καπετάνιος Ντελλ ήταν ένας αξιαγάπητος, γκριζομάλλης γέρος. Παλιότερα, ήταν καπετάνιος σ' ένα υπερωκέανιο. Αργότερα πήρε τη σύνταξή του κι αποσύρθηκε, στο Σνακντόρφ, κοντά στο σπίτι της κόρης του. Όμως, μετά από μερικές βδομάδες διαπίστωσε ότι χωρίς το νανούρισμα από το κύμα, ήταν αδύνατο να κοιμηθεί. Αγόρα σε λοιπόν ένα μικρό πλοίο και το τακτοποίησε για να μένει εκεί. Το ονόμασε «Κιβωτό του Νώε», αν και το μοναδικό ζώο πάνω στο πλοίο ήταν ένας γέρικος γάτος που άκουγε στο όνομα Μπρούμερ. Το όνομα αυτό του τό 'δωσε ο καπετάνιος Ντελλ γιατί τον περισσότερο καιρό ροχάλιζε κάνοντας μπρου, μπρου, μπρου!..

Ο καπετάνιος είχε δημιουργήσει μια πολύ ζεστή ατμόσφαιρα μέσα στο πλοίο. Υπήρχαν σ' αυτό τρεις χώροι η κουζίνα, το καθιστικό κι η κρεβατοκάμαρα. Ολα ήσαν τόσο όμορφα τακτοποιημένα! Στα παράθυρα κρεμασμένες ωραίες, λευκές κουρτίνες και το πάτωμα σκεπασμένο από άκρη σε άκρη με μοκέτα.

Συχνά ο καπετάνιος προσκαλούσε όλη τη συντροφιά μας πάνω στο πλοίο του και καμιά φορά μας έπαιρνε για ψάρεμα στον πρασινογάλαζο Ατλαντικό Ωκεανό. Στην πλώρη της «Κιβωτού του Νώε», υπήρχε ένας μικρός χώρος, που

βρισκόταν το πηδάλιο και ο μοχλός των ταχυτήτων. Ο καπετάνιος αρκετές φορές μας άφηνε να κρατάμε το τεράστιο πηδάλιο. Γνωρίσαμε τον γερο-καπετάνιο, όταν ανάλαβε την ομάδα των νέων της εκκλησίας μας. Μας κίνησε γρήγορα το ενδιαφέρον γιατί είχε την ικανότητα να μεταφέρει τις Βιβλικές αλήθειες στα γεγονότα της καθημερινής ζωής.

Ιδιαίτερα εμείς οι τέσσερις συνδεθήκαμε στενά με τον καπετάνιο Ντελλ, και σε κάθε ευκαιρία βρισκόμασταν κοντά του. Γρήγορα το παρατήρησαν κι οι συμμαθητές μας από το σχολείο κι ειρωνικά μας αποκαλούσαν «το πλήρωμα του καπετάνιου Ντελλ». Η ονομασία αυτή μας άρεσε πολύ και δεν μας πείραζε καθόλου, όταν μας φώναζαν μ' αυτό τον τρόπο.

Ο Μοπς, που το πραγματικό του όνομα είναι Νταϊήβιντ Χάρτμαν, είναι ο πιο νέος της παρέας. Μόλις έχει κλείσει τα δεκατρία και το βάρος του είναι υπερβολικό, ανάλογα με το ύψος του και τούτο, επειδή όλη τη μέρα το μυαλό του είναι στο φαγητό.

Ο Ντόναλντ Κέλλερ, ο δεύτερος της παρέας είναι δεκατεσσάρων χρονών. Κανένας δεν τον φωνάζει Ντόναλντ, μονάχα η μητέρα του όταν την θυμώνει με κάποια αταξία του, πράγμα που συμβαίνει τακτικά. Είναι ψηλός και λεπτός και τ' αυτιά του πετάγονται άσχημα. Δεν ξέρω άλλο ευκίνητο όσο αυτόν το φίλο μου που είναι σβέλτος σαν γάτα. Τον φωνάζουμε, Σπίννε. Ο Ραλφ Τόμας είναι ο μεγαλύτερος. Είναι γύρω στα δεκαπέντε κι είναι πιστό κι αφιερωμένο παιδί. Όταν μεγαλώσει θέλει να γίνει ιεραπόστολος στην Αφρική. Τα καστανόξανθα μαλλιά

του πέφτουν ακατάστατα στα μάτια του, αν και προσπαθεί να τα χτενίζει πάντα προς τα πίσω. Όσο για τον τέταρτο της παρέας, θα μου επιτρέψετε να σας αυτοσυστηθώ. Ονομάζομαι Τζωρτζ Τάλερ κι είμαι δυο βδομάδες πιο μεγάλος από τον Σπίννε. Τον πειράζω συχνά,... σαν πιο μεγάλος.

Όμως, μετά από τούτη τη γνωριμιά μαζί σας, ας ξαναγυρίσουμε στην ιστορία μας. Δέκα λεπτά μετά τη στιγμή που ο Ραλφ μας ανακοίνωσε τα απροσδόκητα νέα για την εξαφάνιση του πλοίου, φθάναμε στη μαρίνα. Μια μικρή ομάδα ανθρώπων είχε μαζευτεί εκεί, ενώ ο καπετάνιος Ντελλ μιλούσε με κάποιον αστυνομικό.

Μόλις μας είδε ο καπετάνιος, φώναξε:

– Ελάτε παιδιά! Μήπως ήρθατε να βοηθήσετε να λύσουμε το μυστήριο του εξαφανισμένου πλοίου; Ανατρίχιασα, όταν άκουσα τον καπετάνιο να λέει τη λέξη, μυστήριο.

– Αν μπορούμε να κάνουμε κάτι για να σας βοηθήσουμε, καπετάνιε, πρότεινε ο Ραλφ, πείτε μας και θα έχετε αμέσως εκλεκτούς... ντέντεκτιβς στην υπηρεσία σας.

– Παιδιά, φώναξε ο Μοψς. Πάντα ήθελα να γίνω ντέντεκτιβ! Για σκεφθείτε· αν τσακώσουμε τους κλέφτες θα γίνουμε διάσημοι.

Τα μάτια του καπετάνιου μισόκλεισαν καθώς χαμογελούσε.

– Μην προτρέχεις Μοψς! Δεν είπα, ότι κλέψανε την «Κιβωτό». Υποθέτω ότι χαλάρωσε το σχοινί, ξελύθηκε και την πήρε το ρεύμα έξω από τον κόλπο. Αν θέλετε, πάρτε τη βάρκα του Ραλφ και κάντε ένα γύρο, μήπως διαπιστώσετε κάτι περισσότερο.

Δεν χρειαζόταν να το επαναλάβει. Τρέξαμε στο σημείο που ήταν δεμένη η βάρκα του Ραλφ. Ο καημένος ο Μοψς! Βαριανάσαινε, προσπαθώντας να μας φτάσει. Όταν μπήκαμε στη βάρκα, αγκομαχούσε και ξάπλωσε σαν... σακί κατάχαμα.

Ο Ραλφ πήρε τα κουπιά και ξεκινήσαμε.

– Μου φαίνεται περίεργο, πώς λύθηκε, είπε. Ο καταπετάνιος είναι πάντα προσεκτικός! Ας είναι. Προτείνω να ερευνήσουμε πρώτα τη βορεινή ακτή, επειδή το ρεύμα ήταν προς τα κει χθες κι ίσως η «Κιβωτός» να 'χει παρασυρθεί σε κείνη την κατεύθυνση.

– Και σε μένα φαίνεται απίστευτο, πως λύθηκε μόνο του, πρόσθεσε ο Σπίννε. Δεν θα παραξενευτώ μάλιστα, αν τελικά αποδειχτεί πως κάτι άλλο συμβαίνει.

Κάθε τόσο αλλάζαμε θέση στα κουπιά, αλλά δε φαινόταν κανένα ίχνος του πλοίου. Τώρα ήταν η σειρά του Μοψς να κωπηλατήσει. Ο Σπίννε γέλασε.

– Εεε Μοψς, όσο πιο πολύ τραβάς κουπί, τόσο η βάρκα πηγαίνει πιο σιγά.

– Ντόναλντ Κέλλερ, απάντησε ο Μοψς με τη βαθιά, αργόσυρτη φωνή του. Είναι τ' αυτιά σου που φέρνουν αντίσταση. Μάζεψέ τα, λοιπόν.

Ο Σπίννε κοίταξε το νερό κι επειδή δεν ήξερε πώς αλλιώς ν' αντιδράσει, βούτηξε το χέρι του μέσα στο νερό και κατάβρεξε τον Μοψς.

Διασκεδάσαμε αρκετά. Τελικά, όταν πια κουραστήκαμε, επιστρέψαμε στον όρμο. Ο καπετάνιος περίμενε εκεί και μας προαπάντησε με κάποια στενοχωρημένη έκφραση στο πρόσωπό του.

– Δεν βρήκατε τίποτα, παιδιά; μας ρώτησε.

– Όχι, καπετάνιε, του απαντήσαμε.

– Περίμενα ότι δεν θα βρίσκατε τίποτα. Μόλις φύγατε, ανακάλυψα ότι το σχοινί που κρατούσε δεμένη την «Κιβωτό του Νώε», ήταν κομμένο. Αυτό νομίζω ότι ενισχύει τις ανησυχίες μου ότι την έκλεψαν, εξήγησε ο καπετάνιος.

– Βρήκατε κανένα ίχνος; ρώτησε ο Ραλφ.

– Μέχρι αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει τίποτα το συγκεκριμένο, απάντησε ο καπετάνιος. Όμως, ο κ. Μπράουν, ο αστυνομικός, έστειλε μερικούς άντρες του να ερευνήσουν.

Τρέξαμε εκεί που 'ταν δεμένη η βάρκα του Ράλφ.

– Υπήρχε κάποιος ιδιαίτερος λόγος για να πάρουν το δικό σας πλοίο; ρώτησε ο Σπίννε.

– Δεν έχω ιδέα, αλλά είμαι σίγουρος πως όλα αυτά τελικά θα αποβούν σε καλό. Πάντα πρέπει να θυμάστε αυτό που μας συμβουλεύει η Βίβλος «μην αγανακτείτε με τους πονηρούς» (Ψαλμός λζ' 1).

– Παιδιά, άρχισα να πεινάω. Προτείνω λοιπόν, να πάμε στα σπίτια μας για φαγητό. Σε καμιά ώρα συναντιόμαστε και πάλι και τότε σκεφτόμαστε πώς θα λύσουμε αυτή την υπόθεση, πρότεινε ο Μοπς.

Αυτή τη φορά συμφωνήσαμε όλοι με την άποψη του Μοπς και πήραμε το δρόμο της επιστροφής για τα σπίτια μας.

2. Ένα πρώτο ίχνος

Έφτασα μαζί με τον Ραλφ σπίτι του. Η μητέρα του, που καθότανε στη βεράντα, μόλις μας είδε φώναξε:

– Τζωρτζ, έλα μέσα να φας μαζί μας.

Το ήθελα πάρα πολύ, γι' αυτό κι απάντησα με μεγάλη χαρά.

– Ευχαριστώ πολύ, κυρία Τόμας, για την πρόσκληση.

Έπρεπε όμως να τηλεφωνήσω στη μητέρα μου για να μην ανησυχεί.

– Μαμά, της είπα, έμαθες ότι εξαφανίστηκε το πλοίο του καπετάνιου Ντελλ;

– Όχι, μου φώναξε στενοχωρημένη. Της είπα όλα τα νέα και την ρώτησα αν μπορούσα να μείνω για φαγητό στο σπίτι του Ραλφ.

– Εντάξει, μου απάντησε. Αλλά, Τζωρτζ, ο καπετάνιος δεν έχει τώρα πού να μείνει. Πές του λοιπόν, ότι μπορεί να μείνει μαζί μας μέχρι να ξεκαθαρίσει η υπόθεση.

Μακάρι να το δεχόταν ο καπετάνιος. Σκέφτηκα τα βράδυα που θα περνούσαμε μαζί του και τις τόσο συναρπαστικές θαλασσινές ιστορίες που θα μας έλεγε. Η μητέρα, συχνά καλούσε ανθρώπους στο σπίτι. Όταν έρχονταν ιεραπόστολοι στην πόλη μας, σχεδόν πάντα περνούσαν λίγες μέρες κοντά μας. Μου άρεσε πολύ αυτή η συνήθεια, γιατί έτσι γνώριζα πολλούς σπουδαίους ανθρώπους.

Όταν έκλεισα το τηλέφωνο, είδα ότι στο μεταξύ η κυρία Τόμας είχε φέρει το φαγητό στο τραπέζι που φαινότανε πολύ νόστιμο. Μπιφτέκια με πατάτες τηγανιτές, λουκάνικα και σαλάτα. Πάνω στο μπουφέ είχε ακουμπήσει ένα ωραίο γλυκό με σοκολάτα.

Καθήσαμε στο τραπέζι κι ο Ραλφ προσευχήθηκε. Ευχαρίστησε τον Θεό για όλα τα αγαθά που είχαμε μπροστά μας και Τον παρακάλεσε να μας βοηθήσει να βρούμε την «Κιβωτό» του καπετάνιου. Ένα όμορφο, ζεστό συναίσθημα ένιωσα μέσα μου, γιατί ξέρω ότι ο Κύριος ακούει τις προσευχές μας και απαντάει σ' αυτές, όταν είναι σύμφωνες με το θέλημά Του. Ενδιαφέρεται το ίδιο για τα μικρά όσο και για τα πιο μεγάλα προβλήματά μας.

– Λυπάμαι για το πλοίο του καπετάνιου Ντελλ, είπε η κυρία Τόμας, αλλά νομίζω ότι γρήγορα θα βρεθεί η εξήγηση. Δεν μπορώ να φανταστώ ότι κάποιος το έκλεψε. Πιστεύω ότι κάπου θα βρεθεί. Θα το έχει ίσως παρασύρει το ρεύμα.

– Όχι, μητέρα, το έχουν κλέψει. Φάνηκε καθαρά ότι το παλαμάρι έχει κοπεί από μαχαίρι, είπε ο Ραλφ.

– Σε ποιο μέρος λοιπόν, υπάρχει πιθανότητα να το 'χουν κρύψει; ρώτησε η μητέρα του Ραλφ. – Υπάρχουν πολλά μέρη εδώ τριγύρω, όπου μπορούν να κρύψουν ένα μικρό πλοίο σαν την «Κιβωτό του Νώε», εξήγησε ο Ραλφ.

Αφού φάγαμε και από ένα δεύτερο κομμάτι γλυκό ξεκινήσαμε για τη μαρίνα. Ο Μοπς και ο Σπίννε δεν είχαν έρθει ακόμη, αλλά υπήρχε ήδη εκεί ένα πλήθος

κόσμου. Ο κύριος Μπράουν, ο αστυνομικός, ήταν κι αυτός εκεί κι ένας δημοσιογράφος από το Σνάκντορφ τον ρωτούσε εκείνη τη στιγμή, αν είχε να κάνει καμιά δήλωση για το περιστατικό.

Ο κύριος Μπράουν όρθωσε το κορμί του και είπε μ' αυστηρό ύφος. Νομίζω ότι μερικά παιδιά θέλησαν να παίξουν κάποιο άσχημο παιχνίδι στον καπετάνιο. Νά 'σαστε σίγουρος ότι πολύ σύντομα θα τα βρούμε. Δεν είπα τίποτα, αλλά ήξερα ότι ο κ. Μπράουν είχε άδικο. Όλα τα παιδιά στην πόλη αγαπούσαν τον καπετάνιο και δεν μπορούσα να σκεφτώ κανένα που θα 'θελε να του κάμει κακό.

– Να, πάνω στην ώρα επιστρέφουν και οι άντρες που 'χαν πάει για να ερευνήσουν. Σίγουρα θα φέρνουν νεότερα, είπε ο αστυνομικός κι έδειξε μια άκατο που ερχόταν από την κατεύθυνση του στοιχειωμένου νησιού προς τη μεριά μας.

– Δεν μπορέσαμε να βρούμε κανένα ίχνος του πλοίου, κύριε Υποδιοικητά, είπε ένας από τους άντρες, μόλις πήδηξε στην στεριά.

– Ψάξατε όλο τον κόλπο;

– Μάλιστα, κύριε Υποδιοικητά. Επίσης περιπλεύσαμε ολόκληρη την ακτή του στοιχειωμένου νησιού.

Ο αστυνομικός Μπράουν έβγαλε το καπέλο του κι έξυσε αμήχανα τη φαλάκρα του.

– Αυτό είναι πολύ περίεργο, μουρμούρισε. Νομίζω ότι είναι καλύτερα τώρα να γυρίσουμε στο γραφείο. Ίσως υπάρχει καμιά πληροφορία από τις άλλες παραλιακές πόλεις που έχουμε στείλει σήμα.

Το στοιχειωμένο νησί είναι πολύ ενδιαφέρον. Έχει μήκος περίπου δέκα χιλιόμετρα και πλάτος τρία και βρίσκεται τέσσερα χιλιόμετρα ανατολικά του Σνάκντορφ. Το νησί είναι επίπεδο και βραχώδες με ένα σωρό λιμανάκια και κολπίσκους. Εδώ κι εκεί φυτρώνουν μερικά καχεκτικά δεντράκια, αλλά πιά πολλοί θάμνοι ευδοκιμούν εκεί, κι έτσι κάπως αλαφρώνουν την ατμόσφαιρα της ερημιάς και της ερήμωσης. Το νησί είναι τόσο επίπεδο ώστε ένα μεγάλο μέρος του καλύπτεται από το νερό, όταν έρχεται η παλίρροια. Καμιά φορά, όταν φυσάει δυνατός βόρειος άνεμος από τον Ατλαντικό, όλο το νησί σχεδόν σκεπάζεται από τη θάλασσα.

Σύμφωνα μ' ένα παλιό θρύλο, μια φοβερή συμμορία από πειρατές μεταχειριζόταν το νησί, πριν από πολλά χρόνια, για στρατηγείο τους. Μια μαύρη σημαία μ' άσπρη νεκροκεφαλή ανέμιζε στα πλοία τους, όταν έβγαιναν στην ανοικτή θάλασσα για να λεηλατήσουν τ' ανύποπτα πλοία που έβρισκαν στο δρόμο τους. Κάποτε, επιτέθηκαν στο άντρο των πειρατών μια ομάδα ναυτικών και τους εξόντωσε. Αλλά ο θρύλος βεβαιώνει ότι το πνεύμα των πειρατών βρίσκεται εκεί, για να φυλάει τους θησαυρούς που οι ίδιοι έχουν κρύψει βαθιά στη γη του νησιού.

Κανένας από την παρέα μας δεν πιστεύει σε φαντάσματα, γι' αυτό και δεν μας φόβιζε να πηγαίνουμε με τη βάρκα μας γύρω από το νησί για ψάρεμα ή ακόμη και να κατασκηνώνουμε σ' αυτό.

Σε λίγο έφυγε ο κόσμος από τη μαρίνα και μείναμε μονάχα ο Ραλφ κι εγώ. Ψάχναμε γύρω - τριγύρω μήπως βρούμε κανένα ίχνος που θα μας βοηθούσε να ανακαλύψουμε το χαμένο πλοίο. Εξετάσαμε και μεις το παλαμάρι και είδαμε ότι ο καπετάνιος είχε δίκιο. Φαινότανε καθαρά πως ήταν κομμένο με μαχαίρι. Κείνη την ώρα ο βαθύς βόμβος μιας δυνατής μηχανής τράβηξε την προσοχή μας. Μια βενζινακάτος έτρεχε προς την κατεύθυνση του στοιχειωμένου νησιού.

– Αυτό το σκάφος δεν τό 'χω ξαναδεί, είπε ο Ραλφ.

– Ούτε κι εγώ, απάντησα. Ίσως όμως ν' ανήκει σ' ανθρώπους που νοικιάζουν σπίτι για το καλοκαίρι.

Ακολουθήσαμε με το βλέμμα μας το σκάφος μέχρις ότου εξαφανίστηκε στο βόρειο μέρος του νησιού. Ο Ραλφ σήκωσε τα μαλλιά του που 'χαν πέσει στα μάτια του κι είπε σκεπτικός:

– Τζωρτζ, νομίζω ότι πρέπει να κάνουμε μια εκδρομή στο στοιχειωμένο νησί και να ερευνήσουμε περισσότερο. Ίσως οι άντρες της Αστυνομίας κάτι να μη πρόσεξαν.

– Η ιδέα δεν είναι κακή. Μπορούμε να πάμε αύριο κιόλας. Παίρνουμε μαζί μας λίγα σάντουιτς κι οπωσδήποτε τα σύνεργα της ψαρικής, για να μη δημιουργήσουμε υποψίες σε κανέναν, απάντησα.

– Έχεις δίκιο. Ας ψάξουμε λίγο ακόμη, είπε ο Ραλφ.

Έσκυψε πάνω από την άκρη της προκυμαίας, έως ότου πιάστηκε γερά από κάποιον πάσσαλο. Ξαφνικά, τον άκουσα να φωνάζει δυνατά. Νόμισα ότι είχε πέσει στο νερό, όταν ένα δευτερόλεπτο αργότερα ξαναφώναξε:

– Τζωρτζ, κάτι βρήκα!

Έσκυψα κι εγώ και είδα ότι με το ένα του χέρι βασιλιόταν από τον πάσσαλο, ενώ με το άλλο κρατούσε ένα μικρό σκούρο μπλε κομμάτι ύφασμα! Έσκυψα λίγο ακόμη, για να τον βοηθήσω να σκαρφαλώσει πάλι επάνω.

– Το βρήκα, στο μέρος όπου ο καπετάνιος έδενε την «Κιβωτό». Κανένας δεν μπορούσε να έρθει εδώ κάτω όσο βρισκόταν το πλοίο σ' αυτή τη θέση και ξέρω καλά πως τις τελευταίες βδομάδες δεν το είχε λύσει καθόλου, είπε ο Ραλφ.

– Ίσως κάποιος να είχε σχίσει τα ρούχα του πριν από τις τρεις βδομάδες, μονολόγησα.

– Όχι, αγαπητέ μου, είπε ο Ραλφ με πεποίθηση. Για δες καλύτερα! Πρέπει να παραδεχτείς ότι το σχίσιμο είναι πολύ πρόσφατο.

– Καλά, μπορεί νά 'γινε το πρωί σε κάποιον από τους άντρες της αστυνομίας, του είπα.

– Όχι, Τζωρτζ, δεν μπορεί να το πιστεύεις. Κανένας τους δεν φοράει μπλε ρούχα.

– Έχεις δίκιο, παραδέχτηκα, γιατί τα επιχειρήματα του Ραλφ ήσαν πειστικά.

Μια βενζινάκος έτρεχε προς την κατεύθυνση του
στοιχειωμένου νησιού.

Εκείνη τη στιγμή φάνηκαν ο Μοπς κι ο Σπίννε. Έτρωγαν από ένα μεγάλο κομμάτι γλυκό. Εμείς όμως είμαστε τόσο ταραγμένοι, και ξεχάσαμε να τους ζητήσουμε να μας δώσουν μια δαγκωνιά. Τους μιλήσαμε για την ανακάλυψή μας. Τότε ο Μοπς μασουλώντας είπε.

– Πρέπει, λοιπόν, να ψάξουμε τώρα να βρούμε κάποιον που θα έχει ένα σχίσιμο στο μπλε σακάκι ή παντελόνι κι έτσι θ' ανακαλύψουμε τον λεβέντη πού έκλεψε την «Κιβωτό».

– Δεν είναι και τόσο απλό. Δεν θα φοράει φυσικά το σχισμένο του ρούχο. Καλύτερα να πάμε στον κ. Μπράουν να του δείξουμε αυτό που βρήκαμε, είπε ο Ραλφ.

Πήραμε τον κεντρικό δρόμο και φτάσαμε στο ψηλότερο κτίριο του Σνάκτορφ. Τα τρία του πατώματα χρησίμευαν για ταχυδρομείο, δικαστήριο και για γραφεία της αστυνομίας. Για μεγάλη μας έκπληξη βρήκαμε εκεί τον καπετάνιο.

– Γειά σας, παιδιά, μας είπε μ' ένα πλατύ, ζεστό χαμόγελο στο πρόσωπό του. Μήπως βρήκατε την «Κιβωτό»;

– Οχι, βρήκαμε όμως κάποιο ίχνος. Αυτό το κομμάτι το ύφασμα ήταν πιασμένο από κάποιο καρφί ακριβώς στο μέρος όπου ήταν δεμένο το πλοίο. Νομίζω ότι ο κλέφτης έσχισε τα ρούχα του, εξήγησε ο Ραλφ.

Ο αστυνομικός κ. Μπράουν έσκυψε πάνω από το γραφείο του και πήρε το ύφασμα από το χέρι του Ραλφ. Είδα, από την έκφρασή του, ότι δεν είχε ιδιαίτερα εντυπωσιαστεί.

– Μου φαίνεται ότι τα παιδιά κάνουν τον ψύλλο, ελέφαντα. Αυτό το κομμάτι το ύφασμα δεν σημαίνει τίποτα, είπε συγκαταβατικά.

Ο Ραλφ προσπάθησε να τον πείσει ότι ήταν ένα σπουδαίο τεκμήριο, αλλά ο κύριος Μπράουν γέλασε ειρωνικά.

– Καλύτερα να πάτε να παίξετε παιδιά κι αφήστε αυτή την έρευνα σε μεγαλύτερα κι εξυπνότερα κεφάλια.

Βγήκαμε από το γραφείο του με πεσμένα τα φτερά και περιμέναμε έξω τον καπετάνιο, γιατί ήθελα να του πω για την πρόσκληση της μητέρας μου. Σε λίγο άκουσα τα βήματά του στη σκάλα κι όταν τον είδαμε, του είπα.

– Καπετάνιε, η μητέρα μου θα χαρεί πολύ αν έρθετε να μείνετε μαζί μας, ώσπου να βρεθεί το πλοίο σας.

Ο καπετάνιος γέλασε και κατάλαβα ότι η πρόσκληση είχε γίνει δεκτή. Καθώς πηγαίναμε προς το σπίτι, είπε.

– Παιδιά, αυτό το κομμάτι το ύφασμα μπορεί κάτι να σημαίνει και καλό θά 'ναι νά 'χετε τα μάτια σας ανοιχτά.

Αισθανθήκαμε όλοι μας πολύ καλύτερα μ' αυτά τα λόγια. Μου άρεσε ο τρόπος που συμπεριφερότανε σ' εμάς ο καπετάνιος. Ενώ ο αστυνομικός ήξερε μόνο να γελάσει σε βάρος μας.

Στα δέντρα είχαν πια κουρνιαώσει τα πουλάκια, που τιτίβιζαν χαρούμενα. Ο καπετάνιος το παρατήρησε και είπε.

– Η Βίβλος περιγράφει τις εποχές έξοχα· «ο χειμώνας πέρασε, η βροχή έπαψε, τα λουλούδια ανθίζουν στη γη, ο καιρός για να κελαηδήσουν τα πουλιά έφτασε» (Ύσμη Α σμάτων β΄ 11).

Έσκιψα λίγο ακόμη για να τον βοηθήσω.

3. Ένας κανούργιος φίλος

– Ντρίνκ! Ντρίνκ!

Νωρίς το επόμενο πρωί το ξυπνητήρι μου θύμισε ότι ή ταν ώρα να σηκωθώ και να ετοιμαστώ για την ημέρα που άρχιζε. Γρήγορα πετάχτηκα από το κρεβάτι κι άρχισα να ντύνομαι, όχι όπως πρώτα για το σχολείο, αλλά με περισσότερο κέφι και χαρά. Τι ωραία να έχει κανείς διακοπές.

Σε λίγα λεπτά κατέβαινα χοροπηδώντας τα σκαλιά δυο - δυο! Πεινούσα... σαν λύκος. Το τραπέζι ήταν στρωμένο και τα φρέσκα ψωμάκια μοσχομύριζαν.

– Ελάτε, το πρωινό είναι έτοιμο, φώναξε η μητέρα μου.

Ο πατέρας παρακάλεσε τον καπετάνιο Ντελλ να κάνει προσευχή και μόλις είπαμε το «αμήν», άρπαξα και δάγκωσα ένα ζεστό ψωμάκι. Πόσο νόστιμα ήταν με το βούτυρο και το μέλι...

– Σαν να μου φαίνεσαι πολύ πεινασμένος, μού 'πε ο καπετάνιος χαμογελώντας.

– Θα περάσουμε όλη μας τη μέρα ψάχνοντας για το πλοίο σας, καπετάνιε. Γι' αυτό χρειάζομαι πρόσθετη ενέργεια κι αυτά τα ψωμάκια είναι ό,τι πρέπει, είπα για να δικαιολογήσω τη λαιμαργία μου.

Το πρόσωπο του καπετάνιου ήταν σοβαρό, όταν απάντησε.

– Ελπίζω γρήγορα να διαλευκανθεί αυτή η υπόθεση. Δεν σας μίλησα πιο μπροστά γι' αυτό, αλλά μόλις προχθές είχα τοποθετήσει σε κάποια κρυψώνα του πλοίου ένα σημαντικό ποσό χρημάτων. Δεν θα μ' ένοιαζε και τόσο πολύ αν ήσαν δικά μου τα χρήματα, αλλά προορίζονταν για μια οικογένεια ιεραποστόλων στην Ινδία.

Ο πατέρας πήρε τη Βίβλο στα χέρια του, όπως έκανε κάθε πρωί πριν φύγει για το σιδηρουργείο του. Άνοιξε το εικοστό πρώτο κεφάλαιο από την Αποκάλυψη. Είναι το κεφάλαιο που μιλά για τον τόπο που όλοι οι αναγεννημένοι χριστιανοί θα ζήσουν για πάντα. Όταν ο πατέρας τέλειωσε το διάβασμα ένιωσα μια απέραντη χαρά, γιατί μια μέρα θα τά 'βλεπα όλα τούτα κι εγώ. Το εδάφιο που ιδιαίτερα αγαπούσα ήταν το τέταρτο· «και δε θ' αφήσει ο Θεός να ξανατρέξουνε τα δάκρυα στα μάτια των ανθρώπων, γιατί δεν θα υπάρξει πια θάνατος γι' αυτούς, μήτε πένθος, μήτε θλίψης κραυγή, μήτε πόνος στο σώμα ή στην ψυχή, γιατί όλα τα παλιά θά έχουν περάσει».

Ο πατέρας, έκλεισε την πρωινή μας μελέτη με προσευχή και καθώς τον άκουγες, μπορούσες να καταλάβεις ότι μιλούσε με τον Θεό. Ήταν θαυμάσιο να βλέπεις δυο έξυπνους κι επιτυχημένους ανθρώπους σαν τον πατέρα μου και τον καπετάνιο Ντελλ νά 'ναι χριστιανοί.

Τους αποχαιρέτησα καθώς σηκωνόμαστε από το τραπέζι κι έφυγα για το σπίτι του Μοπς, όπου είχαμε κανονίσει να συναντηθούμε.

Όταν είδα τον Μοπς, κόντεψα να σκάσω στα γέλια. Φορούσε ένα τεράστιο ψάθινο καπέλο που του ερχότανε μεγάλο και του έφτανε σχεδόν ως τα μάτια. Κάθε τόσο σήκωνε το κεφάλι του για να μπορέσει να δει κάτω από το γείσο του

καπέλου. Στο ένα χέρι κρατούσε ένα μεγάλο κομμάτι τούρτας και στο άλλο ένα μισοδαγκωμένο μήλο. Εμοιαζε με σκιάχτρο, να σαν εκείνα που κάθε καλοκαίρι βάζει ο πατέρας μου στον κήπο για να φοβούνται τα πουλιά.

Ο Σπίννε κρυφογέλασε.

– Τζωρτζ, νομίζεις ότι μπορεί κανείς να δει μ' αυτό το κινούμενο μανιτάρι; Έτσι δεν μοιάζει το καπέλο του Μοψ;

– Εγώ πιστεύω ότι και σεις θα θέλατε νά 'χατε ένα τέτοιο καπέλο για να σας προφυλάει από τον ήλιο, είπε ο Μοψ καθώς μασούλαγε ένα κομμάτι γλυκό, δαγκώνοντας την ίδια στιγμή και λίγο μήλο.

– Λοιπόν, παιδιά, αν θέλετε να πάμε στο στοιχειωμένο νησί, τότε καλύτερα να ξεκινήσουμε, είπε ο Ραλφ.

Πήραμε τις πετονιές μας, τα σάντουϊτς και σε λίγο ξεκινήσαμε για τη μαρίνα.

– Ας σταματήσουμε ένα λεπτό στο μαγαζί του πατέρα μου για να πάρω δυο - τρία καινούργια αγκίστρια, πρότεινα.

Το μαγαζί ήταν στο δρόμο μας και κανένας δεν έφερε αντίρρηση γι' αυτή τη μικρή καθυστέρηση. Γρήγορα πήραμε τ' αγκίστρια κι ετοιμαστήκαμε να βγούμε έξω. Ο Μοψ όμως παρακάλεσε.

– Παιδιά, σταθείτε ένα λεπτό να δέσω το κορδόνι μου.

Καθώς γύρισε να καθήσει σ' ένα μεγάλο δοχείο με μπογιά, είδα ότι το σκέπασμα δεν ήτανε καλά κλεισμένο.

– Πρόσεξε, Μοψ, φώναξα.

Αλλά ήτανε πια πολύ αργά. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, ο Μοψ είχε χωθεί σ' ένα κουβά κάπου είκοσι λίτρων κόκκινης μπογιάς. Ο πατέρας ήρθε τρέχοντας. Όταν είδε τον Μοψ με το πλατύγυρο καπέλο του βουτηγμένο μέσα στη μπογιά, τα έχασε. Μετά ξέσπασε σε τέτοια γέλια, ώστε δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του.

Βοηθήσαμε τον καημένο τον Μοψ να βγει έξω από το κουτί με την μπογιά. Στ' αλήθεια, ποτέ μου δεν έχω ξαναδεί πιο αστείο θέαμα. Το παντελόνι του ήταν κατακόκκινο και η μπογιά έσταζε από πάνω του.

– Μοψ, πρέπει να πας σπίτι σου για ν' αλλάξεις, είπε ο Ραλφ. Έλα να μας βρεις στο λιμανάκι.

Ο Μοψ γύρισε πίσω προσπαθώντας να κρύβει τα οπίσθιά του από τους περαστικούς. Τον περιμέναμε κάτω από μια μεγάλη φτελιά κοντά στο λιμανάκι. Ξαφνικά είδα ένα σγουρόμαλλο αγόρι της ηλικίας μας πού 'ριχνε πέτρες στο νερό και ρώτησα τους άλλους.

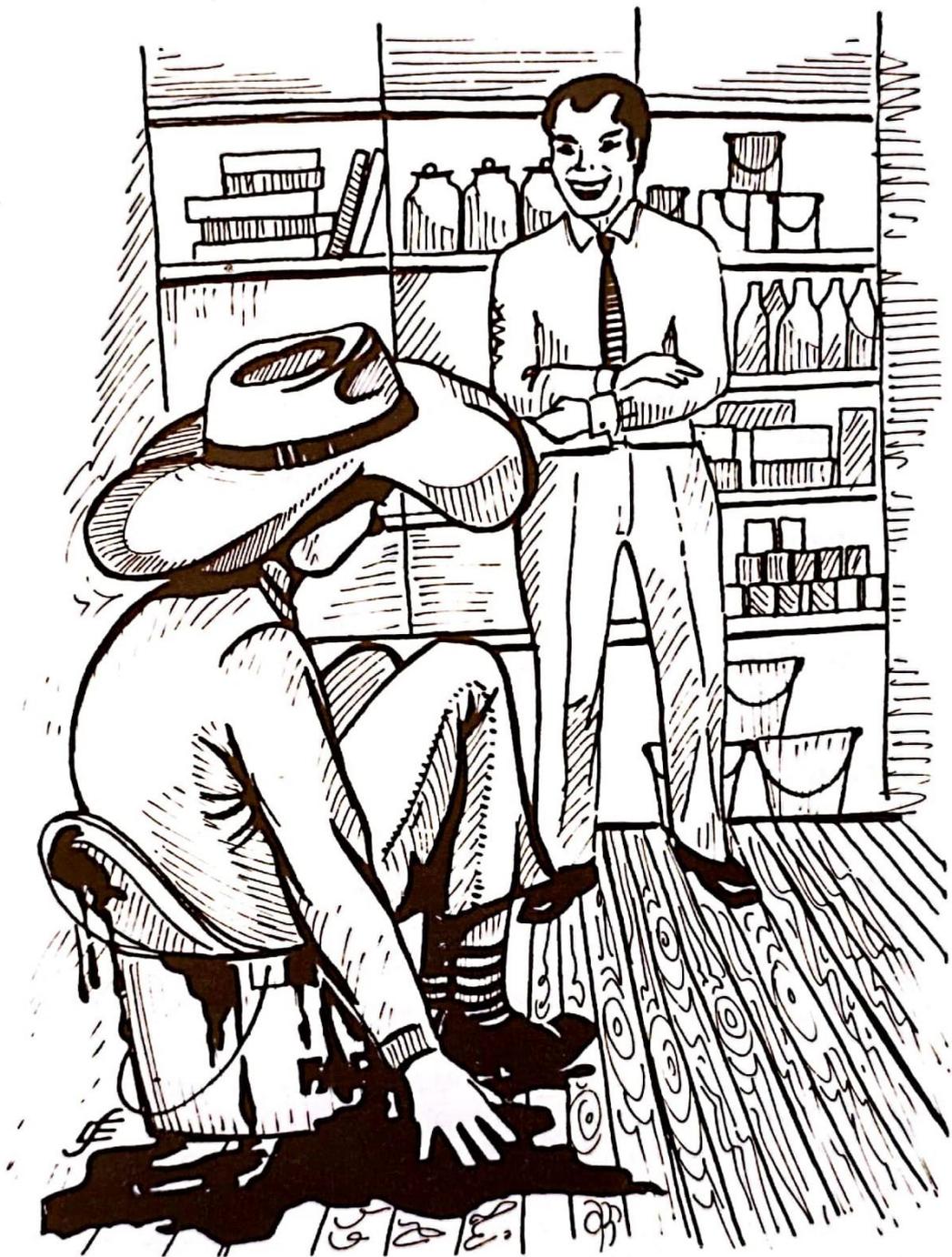
– Παιδιά, τον έχετε ξαναδεί;

Κι ο Ραλφ κι ο Σπίννε, κούνησαν αρνητικά το κεφάλι τους.

– Δεν πάμε να του μιλήσουμε; πρότεινε ο Ραλφ.

– Είσαι νιόφερτος στην πόλη μας; τον ρώτησε ο Σπίννε.

Ο νεαρός γύρισε προς το μέρος μας και είπε.

Ο Μορς ξαφνικά χωθήκε σ' έναν κουβά, γιομάτο κόκκινη μπογιά.

– Ναι, μόλις προχθές ήρθαμε.

Συστηθήκαμε και συμπάθησα αμέσως τον Καρλ Ρέννερ. Στο μεταξύ έφτασε κι ο Μοπς και του συστήσαμε τον καινούργιο μας φίλο.

– Κανένας δεν με φωνάζει Καρλ. Όλοι με φωνάζουν Κάλλε.

– Όστε δεν σε φωνάζουν «κατσαρούλη»; ρώτησε ο Μοπς.

Ο Κάλλε έσκασε στα γέλια.

– Όχι, αλλά να σου πω ξαφνιάστηκα, που σε λένε Μοπς κι όχι... «μπαλονάκι»!

Ο Μοπς γέλασε κι αυτός.

– Άντε, μου την έφερες, είπε.

Ο Ραλφ σοβαρεύτηκε και πρότεινε.

– Πρέπει να πούμε στον Κάλλε για το πλοίο που εξαφανίστηκε.

– Κάτι πήρε τ' αυτό μου, είπε ο Κάλλε.

Ο Ραλφ συνέχισε.

– Θέλεις να 'ρθεις μαζί μας στο στοιχειωμένο νησί, για να ψάξουμε μήπως βρούμε καμιά άκρη;

– Με μεγάλη μου ευχαρίστηση, είπε και γρήγορα κατάλαβα πόσο χαρούμενος ήταν πού 'χε βρει φίλους.

Κωπηλατούσαμε για το νησί και πρέπει να παραδεχτώ, ότι με μεγάλη χαρά θα φορούσα το καπέλο του Μοπς, γιατί ο ήλιος ήταν πάρα πολύ δυνατός. Ο Κάλλε μας έλεγε, ότι μέχρι τώρα ζούσε σε μεγάλη πόλη και του άρεσε πολύ που ήρθαν στο Σνάκντορφ. Πολύ γρήγορα αισθανθήκαμε σαν παλιοί γνώριμοι.

– Να σας πω κάτι; είπε ο Κάλλε. Δίπλα από το σπίτι μας είναι ένα κτήμα με καρπούζια.

– Αυτό ανήκει στον κ. Ντάνιελ, είπα.

– Δηλαδή, τι εννοείς; Δεν θα μπορέσουμε να... κόψουμε μερικά καρπούζια για να το γλεντήσουμε;

Είδα τον Ραλφ που σκυθρώπασε κι εγώ αισθάνθηκα απογοήτευση. Σίγουρα ο Κάλλε δεν είχε δεχτεί τον Χριστό Σωτήρα του, γιατί τότε δεν θα του ερχότανε η ιδέα να κλέψει καρπούζια.

Ο Ραλφ απάντησε ήσυχα.

– Κάλλε, δεν γλεντάνε ποτέ με κλεμμένα πράγματα.

– Γιατί όχι;

– Να, συνέχισε ο Ραλφ. Εμείς πιστεύουμε στον Χριστό και θέλουμε να κάνουμε το θέλημά του. Δεν θέλουμε να ντρέπεται για μας. Το να πάρουμε κρυφά καρπούζια είναι κλεψιά και οι αναγεννημένοι χριστιανοί δεν κλέβουν.

Ο Κάλλε φαινόταν έκπληκτος.

– Μα νομίζω ότι κι εγώ είμαι χριστιανός, αλλά αυτό δεν θα μ' εμποδίζει να κλέψω ένα - δυο καρπούζια.

– Πρέπει να σου εξηγήσω τι εννοώ, είπε ο Ραλφ. Η Βίβλος αναφέρει ότι όλοι οι άνθρωποι είναι αμαρτωλοί και ότι ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος. Όμως,

το δώρο του Θεού είναι η αιώνια ζωή που μας χαρίζει μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αυτό σημαίνει ότι γίνεσαι πραγματικά χριστιανός, αν δεχτείς τον Κύριο Ιησού Χριστό ως προσωπικό σου Σωτήρα.

Ο Κάλλε, τον κοίταξε μ' ενδιαφέρον.

– Αυτό δεν το είχα ακούσει ποτέ μου.

– Το εδάφιο 16 στο τρίτο κεφάλαιο του ευαγγελίου του Ιωάννη, το εξηγεί πολύ καθαρά: *«Διότι ο Θεός αγάπησε τόσο πολύ τους ανθρώπους, που πρόσφερε το Γιό του το μονάκριβο για να μη χαθεί όποιος πιστέψει σ' Αυτόν, αλλά ν' αποκτήσει την αιώνια ζωή»*, συνέχισε ο Ραλφ.

Ο Κάλλε ρώτησε.

– Εσείς όλοι έχετε δεχτεί τον Χριστό, Σωτήρα σας;

– Ναι, είπε ο Σπίννε. Ο καπετάνιος Ντελλ, στον οποίο ανήκει το πλοίο που χάθηκε, είναι ο δάσκαλός μας στο Κυριακό Σχολείο και μας καθοδηγεί στη μελέτη της Βίβλου.

– Νομίζετε, ότι μπορώ κι εγώ να έρθω στο Κυριακό Σχολείο σας; ρώτησε ο Κάλλε.

– Σίγουρα, είπε ο Ραλφ. Αλλά δεν χρειάζεται να περιμένεις να σου μιλήσει ο καπετάνιος. Μπορείς και τώρα να δώσεις την καρδιά σου στον Χριστό.

Ο Κάλλε δίστασε για μια στιγμή και μετά είπε.

– Καλά, θα το σκεφτώ.

Για λίγο δεν μίλησε κανένας. Ο καθένας έκανε τις δικές του σκέψεις. Από κείνη τη στιγμή θα προσευχόμουν καθημερινά για τον Κάλλε Ρέννερ, γιατί ήθελα να γίνει κι αυτός παιδί του Θεού.

Σε λίγο η βάρκα μας ακούμπησε στην αμμουδιά του στοιχειωμένου νησιού. Η καρδιά μου χτύπησε δυνατώτερα με τη σκέψη, ότι ίσως βρίσκαμε εκεί το μυστήριο του χαμένου πλοίου.

4. Μια διπλή ανακάλυψη

Αφού βγάλαμε έξω τη βάρκα και την κρύψαμε προσεκτικά πίσω από κάτι θάμνους, ο Ραλφ είπε.

– Αν χωριστούμε σε δυο ομάδες, θα μπορέσουμε έτσι να ψάξουμε σε μεγαλύτερη έκταση. Συμφωνήσαμε όλοι κι αποφασίσαμε, ο Μοπς, ο Σπίννε κι ο Κάλλε να πάνε νότια, ενώ ο Ραλφ κι εγώ βόρεια.

– Τώρα είναι σχεδόν δωδεκάμιση. Γύρω στις πέντε να συναντηθούμε πάλι εδώ, είπα. Έχουμε αρκετό χρόνο στη διάθεσή μας.

Τη στιγμή ακριβώς που θα χωρίζαμε, είπε αστεειυόμενος ο Σπίννε.

– Είμαι ευχαριστημένος που δυο από μας πάνε μαζί με τον Μοπς. Γιατί αν φυσήξει αέρας και του πάρει το καπέλο θα μπορέσουμε να τον συγκρατήσουμε μη μας φύγει κι αυτός, τόσο λεπτοκαμωμένος που είναι!..

Ο Ραλφ κι εγώ προχωρούσαμε κατά μήκος της βορεινής ακτής. Κοιτούσαμε προσεκτικά μήπως κι ανακαλύψουμε κανένα ίχνος από το πλοίο του καπετάνιου Ντελλ, αλλά δεν βρήκαμε τίποτα.

– Φαίνεται καλό μέρος για ψάρεμα, είπε ο Ραλφ κι έδειξε ένα βράχο που ήταν λίγα μέτρα από την ακτή. Ας δοκιμάσουμε για λίγο μήπως τσιμπήσει τίποτα και ταυτόχρονα να έχουμε το νου μας, μήπως έλθει κανένα σκάφος.

Βγάλαμε τα παπούτσια και τις κάλτσες μας και καθήσαμε πάνω στο γλιστερό βράχο.

– Ελπίζω να πιάσουμε αρκετά ψάρια για φαγητό, είπα καθώς στερέωνα ένα σκουλήκι στο αγκίστρι μου.

– Ας το ελπίσουμε! Αν ήμουν ψάρι δεν θα άφηνα ένα τόσο νόστιμο φαγητό, είπε ο Ραλφ κι έβαλε κι αυτός ένα όμοιο σκουλήκι στο αγκίστρι.

Έριξα το δόλωμα και περίμενα. Ξάφνου αισθάνθηκα ένα δυνατό τράβηγμα και κράτησα την πετονιά μου σφικτότερα. Την τράβηξα έξω και είδα το αγκίστρι μου τόσο καθαρό, σαν να μη το είχα μεταχειριστεί.

– Δεν έχεις βέβαια την πρόθεση να θρέψεις τα ψάρια με τα σκουλήκια σου, γέλασε ο Ράλφ, αλλά λίγο αργότερα έπαθε τα ίδια κι αυτός κι έτσι ήμουν εγώ που γέλασα τελευταίος. Ξαναδόλωσα πάλι το αγκίστρι μου κι έριξα την πετονιά στο ίδιο μέρος. Η άκρη της πετονιάς μου κουνήθηκε, τράβηξα δυνατά και μια στιγμή αργότερα ένα ψαράκι σπαρταρούσε στο αγκίστρι μου.

– Μπράβο, φώναξα. Είναι μια αρχή για το φαγητό μας.

– Έπιασα κι εγώ ένα, φώναξε ο Ραλφ, και σε λίγο είχαμε πιάσει επτά αρκετά μεγάλα ψάρια. Έριξα μια ματιά στο ρολόι μου και είδα ότι ήταν ώρα για φαγητό. Ήδη το στομάχι μας άρχισε να γουργουρίζει. Βρήκαμε λοιπόν μια σκιά εκεί κοντά και ανάψαμε φωτιά. Τυλίξαμε έπειτα τα ψάρια σε υγρά φύλλα και τα ψήσαμε.

Μετά ψαρέψαμε και πάλι και πιάσαμε μερικά για τους γονείς μας, για το βραδινό φαγητό. Κατά τις τεσσερισήμιση είδα ξαφνικά ένα σκάφος που κατευθυνότανε στο νησί.

– Δεν είναι το γκρίζο κρις-κράφτ που είδαμε χθες;

– Ναι, νομίζω ότι είναι το ίδιο. Για δες, έρχεται ίσια σε μας!

Όλο και πλησίαζε ώσπου ο οδηγός έκλεισε τη μηχανή και το άφησε να πλησιάσει στην όχθη. Το πρόσωπό του είχε μια έκφραση κακή. Είχε σκούρα μαλλιά, μικρά μαύρα μάτια και αν και ήταν αξύριστος, μπορούσε κανείς να διακρίνει μια κόκκινη ουλή στο δεξιό του μάγουλο. Η φωνή του ακούστηκε εκνευρισμένη καθώς μας φώναξε.

– Ε, σεις, τι κάνετε εδώ;

– Ψαρεύουμε, του απάντησα φιλικά.

– Α, έτσι. Καλύτερα να τα μαζέψετε γιατί μπορεί να σας βρει κανένας μπελάς, γκρίνιαξε.

– Ψαρεύουμε εδώ πολλές φορές και ποτέ κανένας δεν μας έχει διώξει, είπε ο Ραλφ.

– Λοιπόν, αντήχησε η φωνή του θυμωμένη, δεν θέλω να σας ξαναδώ εδώ πέρα! Μετά έβαλε μπρος τη μηχανή και γύρισε πίσω.

– Τι νομίζεις; ρώτησα τον Ραλφ.

– Σίγουρα κάτι βρίσκεται στο νησί που δεν θέλει να το δούμε. Γι' αυτό τώρα είμαι ακόμη πιο αποφασισμένος να ψάξω σε κάθε γωνιά του νησιού.

– Ας πάμε πίσω να δούμε μήπως βρήκαν τίποτα οι άλλοι, πρότεινα.

– Εντάξει, Τζωρτζ, είπε ο Ραλφ, ενώ μάζευε την πετονιά του.

Όταν φτάσαμε στη βάρκα μας δεν βρήκαμε κανέναν από τους άλλους.

– Ελπίζω να μη συνάντησαν καμιά δυσκολία. Είναι πια περασμένες πέντε, είπα.

– Ας τους φωνάξουμε, πρότεινε ο Ραλφ.

Φωνάξαμε πάλι και πάλι, αλλά δεν πήραμε καμιά απάντηση. Όταν πια είχαμε σχεδόν απελπιστεί, ακούσαμε από μακριά τη φωνή του Μοψ.

Καθήσαμε στην άμμο κι έκλεισα για λίγο τα μάτια μου. Όλα ήσαν τόσο ήσυχα και μόνο το πηγαινέλα από το κύμα ακουγότανε. Ξαφνικά άκουσα ένα περίεργο θόρυβο και κάτι μαλακό ακούμπησε το πρόσωπό μου. Πετάχτηκα τρομαγμένος και είδα στα πόδια μου, το γάτο του καπετάνιου Ντελλ, τον Μπρούμμερ.

– Ωωω! είπε ο Ραλφ τρομαγμένος, φαίνεται ότι βρήκαμε πραγματικά κάποιο ίχνος, και τι ίχνος!

Χαϊδέψαμε το γερο-Μπρούμμερ και του προσφέραμε ένα φρέσκο ψαράκι. Πόσο πεινασμένος ήταν! Το καταβρόχθισε και νιαούρισε ζητώντας κι άλλο. Του δώσαμε κι άλλο και αφού τέλειωσε έγλειψε τα πόδια του κι άρχισε πάλι το μπρου - μπρου.

Πετάχτηκα τρομαγμένος, βλέποντας στα πόδια μου τον Μπρούμερ.

Ακούσαμε σε λίγο φωνές και να οι φίλοι μας που έφθαναν. Ο Σπίννε κάτι έσερνε πίσω του.

– Τι κουβαλάς, του φώναξα.

– Μια καρέκλα από το πλοίο, απάντησε ο Σπίννε ενθουσιασμένος.

– Μα πού στο καλό την βρήκες; ρώτησε ο Ραλφ.

– Περίπου δυο χιλιόμετρα από δω, κοντά στην ακτή, μας εξήγησε.

Είδα τον Μοψ να τα χάνει όταν ανακάλυψε τον Μπρούμμερ.

– Πώς έφτασε εδώ; ρώτησε ταραγμένος.

Τους διηγηθήκαμε τότε τη συνάντησή μας με τον άνθρωπο του κρις - κράφτ και πώς βρεθήκαμε με τον Μπρούμμερ στην αμμουδιά.

– Φαίνεται ότι βρισκόμαστε στο σωστό δρόμο, είπε ο Σπίννε. Γι' αυτό ας ψάξουμε λίγο ακόμη. – Δεν είναι νομίζω λογικό. Σε λίγο θα σκοτεινιάσει και σηκώνεται και αέρας, είπε ο Ραλφ. Καλύτερα να γυρίσουμε σπίτι και ερχόμαστε πάλι αύριο.

– Είναι αλήθεια, πως η θάλασσα είναι λίγο ταραγμένη, παραδέχτηκε ο Σπίννε.

– Οπωσδήποτε πρέπει να δείξουμε στον αστυνομικό Μπράουν την καρέκλα και τον Μπρούμμερ. Σπουδαία έκπληξη, ε; Και ο καπετάνιος Ντελλ θα χαρεί που θα ξαναβρεί τον γάτο του, είπε ο Μοψ.

Φορτώσαμε τα ψάρια μας και τα τεκμήρια στη βάρκα μας και ξεκινήσαμε.

– Είχα πολύ καιρό να περάσω τόσο όμορφα, είπε χαρούμενος ο Κάλλε.

– Μπορεί να σου φανεί παράξενο, αλλά πριν γίνω παιδί του Θεού δεν είχα ποτέ αληθινή χαρά, δήλωσε ο Μοψ.

– Θα έρθω οπωσδήποτε στο Κυριακό Σχολείο του καπετάνιου Ντελλ, βεβαίωσε ο Κάλλε.

– Είμαι σίγουρος ότι θα σ' αρέσει το μάθημα, γιατί ο καπετάνιος Ντελλ το κάνει πολύ ενδιαφέρον, είπε ο Ραλφ.

Ενώ είμαστε στη μέση της διαδρομής, ο ήλιος κρύφτηκε ανάμεσα στα σύννεφα κι ένας δυνατός γρέγος άρχισε να σηκώνει αφρισμένα κύματα. Πριν φτάσουμε στο λιμανάκι άρχισαν να πέφτουν χοντρές σταγόνες βροχής και ξαφνικά ξέσπασε δυνατή νεροποντή.

Ο καημένος ο Μπρούμμερ που δεν αγαπούσε καθόλου τη βροχή, τώρα ήταν ολόκληρος μουσκεμένος. Καθώς διασχίζαμε τον κεντρικό δρόμο, οι άνθρωποι μας κοιτούσαν περίεργα. Ασφαλώς θά 'μαστε παράξενοι κουβαλώντας ένα γάτο και μια καρέκλα. Επιπλέον είχαμε και τον Μοψ με το... καπέλο του.

Ο αστυνομικός Μπράουν γέλασε, όταν μας είδε να μπαίνουμε στο γραφείο του.

– Λοιπόν, λύσατε το μυστήριο;

– Όχι, αλλά βρήκαμε μερικά ίχνη!

Νόμιζα ότι ο αστυνομικός θα εντυπωσιαζότανε. Αλλά αρκέστηκε μονάχα να πει: «Σίγουρα θα τά 'ριξαν στο στοιχειωμένο νησί». Μετά του διηγηθήκαμε για τον

άνθρωπο με την ουλή στο πρόσωπο και το κρις - κράφτ, αλλά κι αυτό δεν του κίνησε το ενδιαφέρον.

– Δέστε, παιδιά, είπε. Ψάξαμε όλο το νησί και δεν βρή καμε τίποτα. Και τώρα θά 'θελα να μη με ενοχλείτε περισσότερο, γιατί έχω αρκετή δουλειά.

Απογοητευμένοι βγήκαμε από το γραφείο του αστυνομικού.

– Ελάτε, πάμε στο σπίτι να τα πούμε όλα στον καπετάνιο, τους πρότεινα.

Τσαλαβουτήσαμε στη βροχή κι ελπίζαμε στο σπίτι μου να συναντήσουμε τον καπετάνιο. Μόλις μπήκαμε μέσα, ακούστηκε η φωνή της μητέρας μου.

– Μα πού γυρίζετε; Αύριο θά 'σαστε όλοι σας κρεβατωμένοι.

Κείνη τη στιγμή έφτασαν ο καπετάνιος με τον πατέρα μου. Μου έκανε εντύπωση πόσο γρήγορα άλλαξε η έκφραση στο πρόσωπο του καπετάνιου μόλις είδε τον Μπρούμμερ. Ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του, καθώς πήρε το γάτο του στην αγκαλιά.

– Πού τον βρήκατε; ρώτησε.

– Είναι μια πολύ μεγάλη ιστορία, είπε ο Μοψ, κάνοντας τον σπουδαίο.

Η μητέρα μας διέκοψε.

– Αφού είναι τόσο μεγάλη ιστορία, τότε ανεβείτε πάνω και βγάλτε τα βρεγμένα σας ρούχα. Ο Τζωρτζ θα βρει κάτι για τον καθένα σας. Και συνέχισε χαμογελώντας.

– Μοψ, εσένα νομίζω πως θα σου ταιριάζει το μπουρνούζι του άντρα μου!..

Δεν αργήσαμε πολύ για ν' αλλάξουμε ρούχα. Για τον Σπίννε δεν μπόρεσα να βρω κανένα κατάλληλο παντελόνι. Όλα του έφταναν μέχρι τα γόνατα. Ο Μοψ από την άλλη δεν ήτανε καλύτερος με το μπουρνούζι του πατέρα μου. Τα μανίκια ξεπερνούσαν τα χέρια του και το στρίφωμα σερνόταν στο πάτωμα.

Κατεβήκαμε και πήγαμε στην κουζίνα. Ο πατέρας και ο καπετάνιος δεν μπορούσαν να σταματήσουν τα γέλια βλέποντας τον Μοψ και τον Σπίννε. Η μητέρα μας σέρβιρε ζεστή κρεατόσουπα και ήταν πολύ νόστιμη και την φάγαμε με όρεξη.

Όταν ο Ραλφ διηγήθηκε τον τρόπο με τον οποίο μας μίλησε ο αστυνομικός, ο καπετάνιος είπε.

– Παιδιά μη ξεχνάτε ότι είναι πολυάσχολος. Κάνει όμως ό,τι μπορεί. Προσωπικά πιστεύω, ότι έχετε δίκιο, όταν λέτε, ότι το στοιχειωμένο νησί κρύβει το μυστικό του χαμένου πλοίου.

Ο πατέρας πήγε με το αυτοκίνητό του τον Σπίννε και τον Μοψ σπίτι τους. Ανέβηκα κι εγώ πάνω για να πάω για ύπνο. Πριν πέσω στο κρεβάτι, γονάτισα και προσευχήθηκα στον Ιησού Χριστό να βοηθήσει τον Κάλλε να Τον γνωρίσει. Προσευχήθηκα ακόμη και για τα άλλα παιδιά και Τον παρακάλεσα να μας βοηθήσει στις έρευνες για το χαμένο πλοίο.

5. Ο άνθρωπος με τα μπλε ρούχα

Έβρεχε όλη τη νύχτα. Το πρωί που ξύπνησα, ακουγότανε πάντα πάνω στη σκεπή ο θόρυβος της βροχής. Και η φουρτούνα επίσης δεν είχε κοπάσει. Η εκδρομή μας στο στοιχειωμένο νησί έπρεπε ασφαλώς ν' αναβληθεί.

Το κρεβάτι μου ήταν δίπλα στο παράθυρο. Τράβηξα τις κουρτίνες και κοίταξα τα μαύρα σύννεφα στον ουρανό. Οπωσδήποτε, η βροχή χρειάζεται. Βοηθάει να μεγαλώσουν τα λουλούδια και τα λαχανικά. Τα δέντρα γίνονται πιο πράσινα και ο αέρας πιο καθαρός. Πάντως η εκδρομή μας δεν μπορεί να γίνει. Μ' αυτές τις σκέψεις σηκώθηκα από το κρεβάτι και ετοιμάστηκα για να κατέβω κάτω.

– Τζωρτζ, σε ζητούν στο τηλέφωνο, μου φώναξε η μητέρα μου.

Σήκωσα το ακουστικό και γνώρισα τη φωνή του Ραλφ.

– Γειά σου, Τζωρτζ. Ο καιρός μας χαλάει τα σχέδια, ε, τι λες;

– Ναι, αλλά μπορούμε να κάνουμε καμιά έρευνα μέσα στην πόλη. Ίσως ανακαλύψουμε τίποτα.

– Δεν θά 'ταν άσχημα. Μπορούμε να πάμε κάτω στο λιμανάκι μήπως και συναντήσουμε το γκριζο κρις - κράφτ, είπε ο Ραλφ.

– Ο αέρας είναι αρκετά δυνατός. Νομίζεις ότι κανένα πλοίο μπορεί να τολμήσει να βγει μ' αυτόν τον καιρό;

– Είναι μεγάλο σκάφος. Δεν το πειράζουν αυτά τα κύματα.

– Πού να συναντηθούμε, Ραλφ;

– Πρέπει πρώτα να κάνω μια δουλειά που μου 'πε η μητέρα μου. Ας συναντηθούμε καλύτερα κατά τις μία στο σπίτι. Έτσι θα έχουμε καιρό να φάμε για μεσημέρι και μετά μπορούμε να περάσουμε μαζί όλη μας την ημέρα. Στο μεταξύ θα ειδοποιήσω και τους άλλους, είπε ο Ραλφ. Αφού έκλεισα το τηλέφωνο, ρώτησα τη μητέρα μου.

– Πού πήγε σήμερα το πρωί ο καπετάνιος Ντελλ;

– Σηκώθηκε πολύ πρωί και μου άφησε ένα σημείωμα, που έλεγε ότι είχε κάποια βιαστική δουλειά και ότι θα γυρίσει γύρω στις τρεις το απόγευμα.

Απογοητεύτηκα, γιατί ήθελα να μιλήσω με τον καπετάνιο. Αλλά όταν με φώναξε η μητέρα μου να πάω να τη βοηθήσω να καθαρίσουμε το κελλάρι, κατάλαβα πως έτσι κι αλλιώς συζήτηση δεν θα μπορούσε να γίνει.

Όταν ξεκίνησα κατά τις μία να πάω να βρω τον Ραλφ, ή βροχή είχε σταματήσει. Μόνο λίγα σύννεφα υπήρχαν ακόμη στον ουρανό. Σταγόνες βροχής έλαμπαν πάνω στα κλαδιά των δέντρων και τα σαλιγκάρια είχαν βγει περίπατο πάνω στο γρασίδι.

– Γειά σας, παιδιά, φώναξα μόλις είδα όλη την παρέα που είχε συγκεντρωθεί στην πόρτα του Ραλφ. Ήταν και ο Κάλλε μαζί τους. Έτρωγαν από το γλυκό που είχε ετοιμάσει η μητέρα του Ραλφ. Ο Ραλφ πρόσφερε και σ' εμένα ένα κομμάτι. Ήταν πράγματι πολύ νόστιμο.

– Λοιπόν, τώρα που ήρθε ο Τζωρτζ μπορούμε να ξεκινήσουμε για το λιμανάκι, είπε ο Σπίννε. Όσπου να φτάσουμε, όλα σχεδόν τα σύννεφα είχαν ξαφανιστεί. Αρχίσαμε να ψάχνουμε μήπως και βρούμε κανένα ίχνος, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

– Δεν βλέπω κανένα φως εδώ, παιδιά, είπε ο Ραλφ.

– Δεν φαντάζομαι να θέλεις να πάμε σήμερα στο νησί;

– Πηγαίνετε, αλλά χωρίς εμένα, φώναξε ο Μοψς. Ρίξτε μια ματιά στα κύματα!

– Έχεις δίκιο, είπε ο Σπίννε.

– Εξάλλου, πείνασα. Στο απέναντι ζαχαροπλαστείο φτιάχνουν κάτι νόστιμα, διπλά παγωτά από μπανάνα. Προτείνω να πάμε να τα δοκιμάσουμε, είπε ο Μοψς.

Επειδή ο Ραλφ κι εγώ δεν είχαμε όρεξη για παγωτό, καθήσαμε έξω να τους περιμένουμε. Εκτός από το θόρυβο πού 'καναν τα κύματα και τις φωνές των γλάρων, τίποτε άλλο δεν ακουγότανε. Ξάφνου, ακούστηκε από μακριά, ο βόμβος μιας δυνατής μηχανής. Ανασηκώθηκα και είδα ένα σκάφος να πλησιάζει.

– Ραλφ, κοίταξε. Το γκρίζο κρις - κράφτ!

– Έχεις δίκιο, μου φώναξε και μετά συνέχισε. Έλα να κρυφτούμε και να παρακολουθήσουμε για να δούμε ποιός το οδηγεί.

Κρυφτήκαμε πίσω από κάποιον μισογκρεμισμένο τοίχο και γονατίσαμε πάνω σε κάτι παλιά καδρόνια. Βρήκαμε κάτι ανοίγματα στον τοίχο και από κει μπορούσαμε να βλέπουμε όλη την ακτή. Για λίγο τα κύματα πήγαιναν πέρα - δώθε το σκάφος, αλλά στο τέλος ο οδηγός κατάφερε να το ακινητοποιήσει και να το δέσει. Περιμέναμε να δούμε τον άνθρωπο με την ουλή στο πρόσωπο, που μας είχε διώξει την προηγούμενη από το στοιχειωμένο νησί. Αλλά στη θέση του πήδηξε έξω ένας γεροδεμένος νέος άντρας. Αυτό που τράβηξε την προσοχή μας και μας έκανε ιδιαίτερα εντύπωση ήταν το γεγονός, ότι το παντελόνι που φορούσε είχε ακριβώς το ίδιο μπλε χρώμα με το κομμάτι το ύφασμα που είχε βρει ο Ραλφ. Ο άντρας εκείνος πήρε το δρόμο για την πόλη.

– Έλα, πρέπει να τον ακολουθήσουμε, είπε ο Ραλφ.

Ακολουθήσαμε λοιπόν τον κύριο με το μπλε παντελόνι, όσο μπορούσαμε πιο διακριτικά για να μη μας πάρει είδηση. Κοιτάζαμε τις βιτρίνες και σφυρίζαμε δήθεν αμέριμνοι, αλλ' η προσοχή μας ήταν όλη σ' εκείνον.

Αγόρασε ένα σωρό τρόφιμα και τα έφερε πίσω στο σκάφος. Νομίσαμε ότι η παρακολούθησή μας θα έπαιρνε τέλος, αλλά ξαναπήγε για δεύτερη φορά στην πόλη. Αυτή τη φορά μπήκε στο μαγαζί του πατέρα. Κάναμε ότι παρατηρούσαμε κάτι είδη ψαρικής και τον είδαμε να αγοράζει σφαίρες.

– Θά 'θελα να ξέρω πού θα χρειαστεί τις σφαίρες; ρώτησα τον Ραλφ.

– Δεν ξέρω. Αλλά για ένα πράγμα είμαι σίγουρος· πρέπει να προσέχουμε. Δεν θα 'θελα να τον συναντήσω σε καμιά σκοτεινή γωνιά.

Γονατίσαμε πάνω σε κάτι παλιά καδρόνια.

Μετά ο κύριος με το μπλε παντελόνι μπήκε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο. Το τηλεφώνημά του διάρκεσε αρκετή ώρα. Τελικά κάθισε σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Το τραπέζι του ήταν δυό μέτρα από μας.

– Τι επιθυμείτε; ρώτησε το γκαρσόνι.

– Μια γκαζόζα, είπε και η φωνή του είχε ένα τόνο πολύ δυσάρεστο. Όταν το γκαρσόνι γύρισε με την παραγγελία, τον ρώτησε.

– Μήπως γνωρίζετε τον άνθρωπο που του έκλεψαν το σκάφος του;

– Βεβαίως. Και ποιος δεν γνωρίζει τον καπετάνιο Ντελλ, απάντησε το γκαρσόνι.

– Είναι ψηλός κι αδύνατος μ' άσπρα μαλλιά; ρώτησε πάλι.

Δεν χρειάζεται να σας πω ότι είχαμε τεντώσει τ' αυτιά μας για να μη χάσουμε λέξη. Ίσως το παρακάναμε, γιατί γύρισε προς το μέρος μας και γκρίνιαξε.

– Δεν μπορείτε να μ' αφήσετε να πιώ με ησυχία την γκαζόζα μου; Και λέγοντας αυτά έριξε ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι κι έφυγε.

– Ντέντεκτιβς να σου πετύχουν! Χαζοπούλια είμαστε, μουρμούρισε ο Ραλφ.

– Δυστυχώς μας πρόσεξε. Αν μας δει να περιφερόμαστε στο στοιχειωμένο νησί θα μας υποψιαστεί, συμπλήρωσα λυπημένος.

Φύγαμε κι εμείς και φτάσαμε στο λιμανάκι ακριβώς τη στιγμή που το γκρίζο κρις - κράφτ χανόταν προς την κατεύθυνση του στοιχειωμένου νησιού. Λίγο αργότερα συναντήσαμε τον Μοψ, τον Σπίννε και τον Κάλλε και τους διηγηθήκαμε όσα μας είχαν συμβεί.

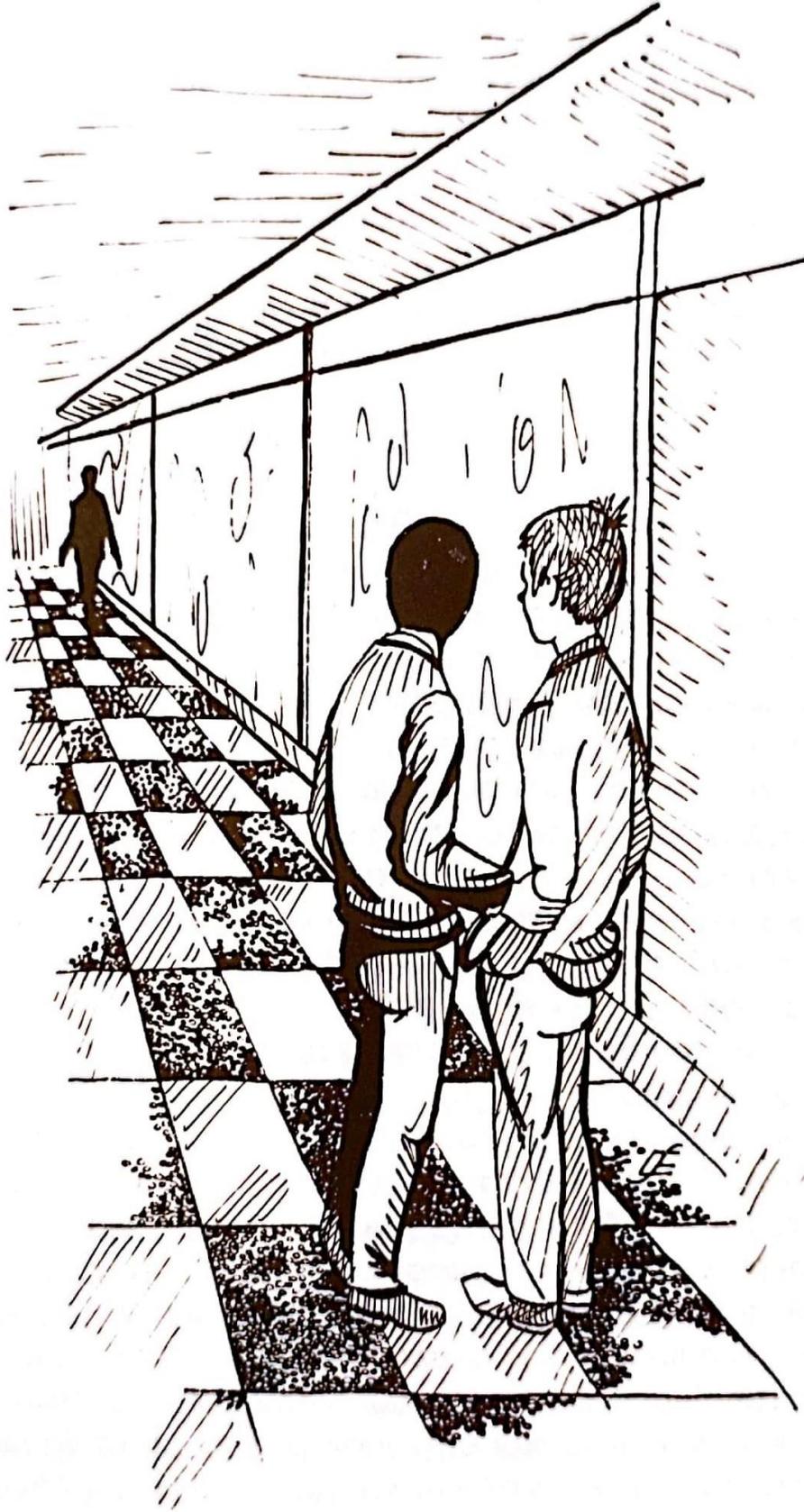
– Είδατε το σκίσιμο; ρώτησε ο Σπίννε.

– Όχι, αλλά το παντελόνι είχε ακριβώς το ίδιο μπλε χρώμα. Υποθέσαμε λοιπόν ότι, ή είχε δυό παντελόνια με το ίδιο χρώμα ή είχε σκίσει το σακάκι του.

– Πώς θα μπορέσω να περιμένω μέχρι τη Δευτέρα που θα επισκεφθούμε το στοιχειωμένο νησί; είπε ο Μοψ.

Εκείνη τη στιγμή το μεγάλο ρολόι της Τράπεζας χτύπησε οκτώ φορές.

– Α, είναι ώρα για φαγητό, είπα. Ας πάμε καλύτερα στα σπίτια μας.

*Ακολουθήσαμε λοιπόν τον κύριο με το μπλε παντελόνι,
όσο μπορούσαμε πιο διακριτικά.*

6. Ο καπετάνιος Ντελλ εξαφανίζεται

Είχα αργήσει να γυρίσω για το βραδινό φαγητό, γι' αυτό μόλις άνοιξα την πόρτα δικαιολογήθηκα.

– Λυπάμαι που άργησα, μητέρα, αλλά είχαμε ένα τέτοιο περιπετειώδες απόγευμα, που ξεχαστήκαμε.

– Αναρωτιόμουν πού ήσουν, είπε η μητέρα. Ο πατέρας σου κι εγώ σε περιμέναμε, όπως και τον καπετάνιο. Σήμερα το πρωί είπε πως θα γύριζε στις τρεις και τώρα είναι οχτώ και μισή κι ακόμη να φανεί.

Ο πατέρας ήρθε στην κουζίνα κρατώντας την εφημερίδα. Μου τράβηξε λίγο τα μαλλιά και μού 'δωσε μια μπουνιά φιλικά στα πλευρά.

– Λοιπόν, τι γίνεται ο μεγάλος μας ντέντεκτιβ; ρώτησε χαμογελώντας.

– Βρήκαμε τον άνθρωπο με το μπλε παντελόνι και τον ακολουθήσαμε σ' όλη την πόλη. Θυμάσαι που μας είδες σήμερα το απόγευμα έξω από το μαγαζί; ρώτησα.

– Ναι, βέβαια.

– Θυμάσαι και τον άνθρωπο που αγόρασε σφαίρες;

– Ναι τον θυμάμαι, απάντησε ο πατέρας.

– Λοιπόν, αυτός είναι. Τον είδαμε που βγήκε από το γκρίζο σκάφος και μετά όταν έφυγε, κατευθύνθηκε στο στοιχειωμένο νησί.

Διηγήθηκα στον πατέρα μου ολόκληρη την ιστορία κι ακόμη ότι ο ξένος ενοχλήθηκε από την παρουσία μας και μας αποπήρε.

– Είσαστε λοιπόν αληθινοί ντέντεκτιβς, είπε γελώντας, αλλά χωρίς αστεία μπορεί να βρίσκεστε σε σωστό δρόμο. Τι είπε γι' αυτό ο αστυνομικός;

– Δεν του τα είπαμε, απάντησα.

– Γιατί όχι; ρώτησε ο πατέρας.

– Και τις δυο φορές που του διηγηθήκαμε τα αποτελέσματα της έρευνάς μας, δεν τα βρήκε καθόλου άξια λόγου. Πιστεύω ότι ούτε κι αυτή τη φορά θα μας έδινε περισσότερη προσοχή. Η μητέρα, μας διέκοψε.

– Νομίζω ότι δεν πρέπει να περιμένουμε περισσότερο τον καπετάνιο. Καλύτερα, να φάμε.

Το ρολόι χτύπησε δέκα κι ο καπετάνιος δεν είχε φανεί. Από το κρεβάτι μου άκουσα τον πατέρα να λέει στη μητέρα:

– Θα τηλεφωνήσω στην αστυνομία. Ανησυχώ για την ανεξήγητη απουσία του καπετάνιου. Καθώς άκουγα τον πατέρα να τηλεφωνεί, θυμήθηκα τι μας είχε πει κάποτε ο ιεροκήρυκας μας. «Όταν έχετε αϋπνίες, το καλύτερο που μπορείτε να κάνετε είναι να προσεύχεστε». Έτσι, άρχισα να προσεύχομαι. Πρώτα για τον καπετάνιο, να τον έχει καλά ο Κύριος. Μετά για τον Κάλλε. Ήταν τόσο συμπαθητικός νέος και ήθελα πολύ να γίνει πραγματικός χριστιανός. Προσευχήθηκα ακόμη για τον πατέρα και τη μητέρα, για τους νέους του ομίλου μας, για την εκκλησία, για τους ιεραποστόλους.

Όλη τη νύχτα, δεν έδωσε σημεία ζωής ο καπετάνιος. Έτσι, όταν βγήκε ο ήλιος μια ομάδα από άντρες άρχισε να ψάχνει την ακτή. Φόρεσα τα καλά μου, γιατί θα πήγαινα στο Κυριακό Σχολείο. Σήμερα, που ο καπετάνιος Ντελλ είχε χαθεί, ποιος θα μας έκανε μάθημα; Για μένα όμως, ένα ήταν σίγουρο. Πως κανένας στον κόσμο δεν μπορούσε να τον αντικαταστήσει, γιατί ήταν ο αγαπημένος μου δάσκαλος.

Πήγαμε στην εκκλησία μαζί με την μητέρα, γιατί ο πατέρας ήταν μαζί με τους άλλους που έψαχναν για τον καπετάνιο. Οσο στενοχωρημένος κι αν ήμουν, χάρηκα πολύ όταν είδα τον Κάλλε μαζί με τ' άλλα παιδιά στα σκαλιά της εκκλησίας. Άφησα τη μητέρα και πήγα κοντά τους.

– Ποιός θ' αναλάβει σήμερα την τάξη μας; ρώτησε ο Μοπς ψυθιριστά.

– Δεν έχω ιδέα. Ελπίζω νά 'ναι καλά ο καπετάνιος, του είπα.

Ο Κάλλε μίλησε σκεφτικός.

– Ίσως να τον έχει απαγάγει εκείνος που έκλεψε και το πλοίο του.

– Πολύ πιθανό, συμφώνησε ο Ραλφ.

Αλλ' ήταν ώρα ν' αρχίσει το μάθημα κι έτσι χωρίς θόρυβο πήγαμε στις θέσεις μας. Ο ιεροκήρυκας μας ανάγγειλε την εξαφάνιση του καπετάνιου και μας πρότρεψε να προσευχηθούμε γι' αυτόν. Μετά η τάξη μας ενώθηκε με την ομάδα των κοριτσιών και κάναμε το μάθημα. Δεν ήταν και τόσο άσχημα όσο φοβόμουν, αλλά βέβαια όχι και τόσο καλά όσο μαζί με τον καπετάνιο.

Στο κήρυγμα κατόπιν, ο ιεροκήρυκας μίλησε από το Ευαγγέλιο του Μάρκου. Επρόκειτο για τον δαιμονισμένο. Τον έδεναν μ' αλυσίδες αλλά τις έσπαζε κι αυτές, όταν τον έπιανε η κρίση. Η κατοικία του ήταν στο νεκροταφείο. Χτυπιόταν με πέτρες και φώναζε μέρα και νύχτα. Ολοι τον απόφευγαν και δεν είχε κανένα να του δέσει τις πληγές του ή να του δώσει ένα πιάτο φαγητό. Πόσο δύσκολο να ζεις χωρίς φίλους! Μια μέρα στα μέρη του πήγε ο Ιησούς κι αυτός ο δαιμονισμένος έτρεξε κοντά του. Ο Ιησούς τον θεράπευσε κι επέτρεψε στα δαιμόνια να μπουν σε κάτι γουρούνια που βρίσκονταν εκεί, που όρμησαν στη θάλασσα και πνίγηκαν. Τώρα ο άνθρωπος ήταν γεμάτος ευγνωμοσύνη προς τον Ιησού κι ήθελε να τον ακολουθεί παντού. Ο Κύριος όμως τον εμπόδισε, λέγοντάς του· «πήγαινε στο σπίτι σου στους δικούς σου, και διηγήσου σ' αυτούς τα θαυμαστά πράγματα που έκαμε ο Θεός και για το έλεος που έδειξε σε σένα» (Λουκ. η' 39).

Μπορώ εύκολα να φανταστώ πόσο κατάπληκτοι θα έμειναν οι συγχωριανοί του, καθώς αντίκρυζαν, τον άλλοτε δαιμονισμένο ήσυχο σαν αρνάκι. Θα περίμενε μάλιστα κανένας, ότι όλοι θα λάτρευαν τον Ιησού. Όμως όχι. Αντίθετα τον παρακάλεσαν να φύγει από την περιοχή τους. Είχαν στενοχωρηθεί βλέπετε που έχασαν τα γουρούνια τους. Γι' αυτούς το κοπάδι με τα βρώμικα γουρούνια ήταν σημαντικότερο από την ψυχή και τη ζωή ενός ανθρώπου.

Ο ιεροκήρυκας μάς είπε ότι πολλοί άνθρωποι και σήμερα μοιάζουν μ' αυτόν τον δαιμονιζόμενο. Ζουν χωρίς ελπίδα, μέχρις ότου επιτρέψουν στον Χριστό να μπει στην καρδιά τους και να επιβάλει την τάξη. Κείνη τη στιγμή σκέφτηκα τον Κάλλε και προσευχήθηκα άλλη μια φορά γι' αυτόν, ώστε να δώσει την καρδιά του στον Ιησού.

Ο ιεροκήρυκας είπε τελειώνοντας:

– Φίλοι μου, όλοι μας ανησυχούμε για τον καπετάνιο Ντελλ. Ας έχουμε όμως την πεποίθηση ότι ο Κύριος είναι μαζί του.

Φεύγοντας ανταμώσαμε όλη η παρέα κι αποφασίσαμε να συναντηθούμε μετά το μεσημεριανό φαγητό. Πρώτα κάναμε, όπως το συνηθίζαμε, ένα περίπατο γύρω στην πόλη. Μετά συμφωνήσαμε να πάμε κάτω στο λιμανάκι. Μέχρι σήμερα δεν είχα ακούσει ποτέ τέτοιο κήρυγμα, είπε ο Κάλλε.

– Σου άρεσε; ρώτησε ο Ραλφ.

– Ήταν ενδιαφέρον, απάντησε.

– Εγώ πάντως ξέρω ένα πράγμα· ότι είμαι ευτυχισμέ νος πού 'μαι παιδί του Θεού.

Το νερό στον κόλπο ήταν ήρεμο. Τίποτα δεν ρυτίδωνε την επιφάνειά του. Ξάφνου ακούστηκε η φωνή του Μοψ. Κοίταξα τριγύρω κι είδα να ψαρεύει κάτι μ' ένα ραβδί.

– Παιδιά, κοιτάξτε! Βρήκα στο νερό το καπέλο του και πετάνιου.

Ο Μοψ το σήκωσε ψηλά ενώ έσταζε το νερό. Αισθανθήκαμε άρρωστοι από αγωνία. Όλοι στεκόμαστε σαν απολιθωμένοι. Ο ήλιος του Ιουνίου έλαμπε στον ουρανό. Εδώ και κει πετούσε κάποιος γλάρος, κουνώντας αργά τα φτερά του. Τα δέντρα στην όχθη ήσαν καταπράσινα και φρεσκοπλυμένα από τη βροχή. Η θάλασσα ήταν ήσυχη, όχι όμως και η καρδιά μου, πού 'ταν γιομάτη από τη βαθιά λύπη για το χαμό του καπετάνιου. Για πολλή ώρα κανείς μας δεν κουνήθηκε. Ο καθένας έκανε τις δικές του σκέψεις. Τελικά ο Ραλφ με δάκρυα στα μάτια είπε.

– Νομίζω ότι πρέπει να πάμε στον αστυνομικό και να του δείξουμε το καπέλο του καπετάνιου.

Έτσι, όλοι μαζί με βήματα βαριά ξεκινήσαμε, για να βρούμε τον αστυνομικό.

— Παιδιά, κοιτάξτε. Βρήκα το καπέλο του καπετάνιου.

7.Ο Κάλλε, στο χείλος του θανάτου

Όταν συναντηθήκαμε τη Δευτέρα το πρωί, η διάθεσή μας ήταν πολύ άσχημη. Καθώς φτάναμε στο λιμανάκι, προσπαθούσα να κρατήσω τα δάκρυά μου βλέποντας τα διάφορα σκάφη που μου θύμιζαν τον καπετάνιο. Ήταν ο καλύτερος φίλος μου κι ίσως τώρα να τον είχα χάσει για πάντα.

Αυτό το πρωί δεν κάναμε τα συνηθισμένα μας πράγματα. Ακόμη και ο Κάλλε που δεν γνώριζε τον καπετάνιο, αισθανόταν τόσο άσχημα όσο κι εμείς.

– Τουλάχιστον θα τον συναντήσουμε στον ουρανό, είπε μισοκλαίγοντας ο Μοψς.

Μια παράξενη έκφραση είδα στα μάτια του Κάλλε, όταν συνέχισε ο Ραλφ.

– Μόνο όσοι είναι χριστιανοί θα τον ξαναδούν.

Είμαστε δέκα μέτρα περίπου από το λιμανάκι, όταν ο Σπίννε έβγαλε μια φωνή.

– Η βάρκα έχει κάνει φτερά!

– Κάποιος θα την έκλεψε, φώναξε ο Μοψς.

– Νά 'την! τους διέκοψε ο Κάλλε.

Όλων μας τα μάτια ακολούθησαν την κατεύθυνση που 'δειχνε με το δάχτυλό του. Πράγματι στον πυθμένα του κόλπου και σε βάθος γύρω στα τρία μέτρα, βρισκόταν η βάρκα.

– Φαίνεται σαν νά έχει κάποια τρύπα, είπα.

– Μα αυτό είναι ανεξήγητο. Μόλις την περασμένη βδομάδα την επισκευάσαμε, είπε ο Ραλφ έκπληκτος.

– Δεν είναι πέτρες αυτές που φαίνονται στον πάτο της βάρκας; ρώτησε ο Κάλλε. Σκύψαμε όσο μπορούσαμε και πράγματι είδαμε πέτρες μέσα στη βάρκα. Οπωσδήποτε κάποιος την βούλιαξε. Αυτό σημαίνει ότι θέλουν να μας εμποδίσουν να πάμε στο στοιχειωμένο νησί, συμπέρανε ο Ραλφ.

– Τώρα θέλω πιο πολύ από κάθε άλλη φορά να πάω εκεί, είπα κι όλοι συμφώνησαν μαζί μου. Ο Ραλφ πρότεινε τότε.

– Πάμε να φορέσουμε τα μαγιό μας, για να προσπαθήσουμε να τραβήξουμε τη βάρκα. Έτσι θα δούμε αν υπάρχει και καμιά τρύπα.

– Θα μείνω εδώ και θα προσέχω το λιμανάκι. Δεν ξέρω κολύμπι, είπε λίγο αμήχανα ο Κάλλε. Σε χρόνο ρεκόρ είμαστε πάλι πίσω, έτοιμοι να βουτήξουμε για να τραβήξουμε τη βάρκα. Τι κοπιαστική δουλειά! Από το κρύο νερό μας έπιανε ανατριχίλα, ενώ πάλι και πάλι βουτούσαμε στον κόλπο. Αφού παλέψαμε γύρω στη μισή ώρα να αφαιρέσουμε τις πέτρες, σύραμε τη γιομάτη νερό βάρκα στην ακτή. Αδειάσαμε όλο το νερό και την ξαναρίξα με πάλι στη θάλασσα.

– Δεν υπάρχει τρύπα, είπε με χαρά ο Μοψς.

– Ούτε τρύπα, αλλ' ούτε και κουπί. Φαίνεται ότι αυτοί οι παλιάνθρωποι τα πήραν, φώναξε ο Ραλφ.

– Ξέρω πού μπορούμε να βρούμε κουπιά, είπε ο Σπίννε. Σ' εκείνο το υπόστεγο που βάζουν τις βάρκες, βρίσκονται δυο κουπιά που ανήκουν στον καπετάνιο Ντελλ. Πάμε, λοιπόν, να τα πάρουμε.

Φορέσαμε τα ρούχα μας πάνω από τα υγρά μαγιό και προχωρήσαμε στην παραλία. Χαζεύαμε πάνω στην προκυμαία, ενώ ο Σπίννε πήγαινε να φέρει τα κουπιά. Κείνη την ώρα, ένα όμορφο γιώτ, πλησίαζε. Ανήκε στον κ. Λώρενς που η παρέα μας συμπαθούσε πολύ. Κάποτε - κάποτε μας έδινε να του κάνουμε καμιά δουλειά κι έτσι κερδίσαμε λίγα χρήματα.

– Για να δούμε πού θα πλευρίσει, είπε ο Μοπς. Έρχεται για πρώτη φορά φέτος το καλοκαίρι. Ίσως νά έχει και κάποια δουλειά για μας.

Η ιδέα μας άρεσε. Παρατηρούσαμε μ' ενδιαφέρον πώς έσβησαν οι δυνατές μηχανές του και πώς έμπαινε το σκάφος στο λιμάνι. Όταν βρισκότανε έξη περίπου μέτρα από μας, κάποιος έριξε ένα παλαμάρι στην ακτή. Και τότε συνέβηκε το ατύχημα!

Ακουσα κάτι να σέρνεται και καθώς γύρισα το κεφάλι μου, είδα τον Κάλλε να γλιστράει στο νερό, ανάμεσα βάρκας και εξέδρα. Το κεφάλι του χτύπησε σε κάποιο δοκάρι της εξέδρας και βυθίστηκε κάτω από το νερό. Το γιώτ όλο και πλησίαζε. Φαινόταν ότι το τέλος του καινούργιου μας φίλου πλησίαζε. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή συνειδητοποίησα πως ο Κάλλε δεν ήταν έτοιμος να πεθάνει. Αστραπιαία ο Σπίννε έπεσε στο νερό. Ένα λεπτό αργότερα, έφτανε το σκάφος στην εξέδρα. Ο Μοπς, ο Ραλφ κι εγώ, στεκόμαστε σαν απολιθωμένοι. Ο άντρας που κρατούσε το πηδάλιο έστριψε και πήγε λίγο πιο βαθιά. Ψάχναμε για τα δυο παιδιά, αλλά δεν βλέπαμε τίποτα. Ξάφνου, ακούστηκε μια φωνή κάτω από την εξέδρα.

– Βοήθεια! Γρήγορα! Ο Κάλλε είναι πληγωμένος!

Ήταν ο Σπίννε κι όταν τον άκουσα, συνήρθη κάπως από την τρομάρα μου. Οι άνθρωποι από το γιώτ έριξαν μια σωσίβια λέμβο κι έφεραν τα δυο παιδιά γρήγορα στην παραλία. Ο Κάλλε έμοιαζε σαν πεθαμένος. Μια βαθιά πληγή άρχιζε από το μάτι του κι έφθανε ως το σαγόνι του, αλλά σαν είδα ότι το στήθος του ανεβοκατέβαινε, κατάλαβα ότι ζούσε ακόμη.

– Πώς μπόρεσες να τον πιάσεις; ρώτησε ο Ραλφ.

– Με το ένα χέρι τον άρπαξα από τα μαλλιά και με το άλλο πότε κρατιόμουν από τα παλούκια της εξέδρας και πότε κολυπούσα. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο...

Έτσι ήταν ο Σπίννε. Ό,τι και να έκανε το παρουσίαζε σαν να ήταν το πιο απλό πράγμα.

Ο κ. Λώρενς και κάποιος από το πλήρωμα έβαλαν ένα επίδεσμο στην πληγή του Κάλλε για να σταματήσει η αιμορραγία. Μετά τον μετέφεραν στο νοσοκομείο που βρισκόταν στον κύριο δρόμο του Σνάκντορφ.

Χαζεύαμε, πάνω στην εξέδρα.

Περπατούσαμε από πίσω στενοχωρημένοι. Ο Ραλφ είχε βάλει το χέρι του γύρω από τους ώμους του Σπίννε και ήξερα πώς αισθανόταν. Και θυμήθηκα ακριβώς τότε το εδάφιο από τον Ιωάννη ιε' 13· *«αγάπη πιο τρανή δεν υπάρχει από τούτη να θυσιάσει κάποιος τη ζωή του για τους φίλους του»*.

Οι άνθρωποι στο δρόμο κοιτούσαν τον Κάλλε. Ασφαλώς θα νόμιζαν ότι ήταν πεθαμένος. Όταν μάλιστα φτάσαμε στο νοσοκομείο, μας ακολουθούσαν ένα πλήθος από περίεργα αγόρια και κορίτσια. Ανεβήκαμε τη φαρδιά σκάλα και προχωρήσαμε σ' ένα μακρύ άσπρο διάδρομο. Αδελφές περπατούσαν βιαστικές από δω κι από κει. Άλλες κρατούσαν δίσκους με φαγητά, άλλες σεντόνια και πετσέτες κι άλλες δίσκους με φάρμακα. Ο κ. Λώρενς πέρασε τον Κάλλε από μια πόρτα που έγραφε· «Πρώτες Βοήθειες». Θελήσαμε να τον ακολουθήσουμε, αλλά μια αδελφή μάς είπε.

– Λυπάμαι, παιδιά, αλλά πρέπει να περιμένετε στην αίθουσα αναμονής.

Καθήσαμε λοιπόν και περιμέναμε. Μιλούσαμε λίγο κι αυτό ψιθυριστά. Ήξερα ότι και οι άλλοι σκέπτονταν το ίδιο με μένα. Ο Κάλλε δεν ήταν έτοιμος ν' αντιμετωπίσει το θάνατο. Η Βίβλος προειδοποιεί ότι αν δεν έχεις δεχθεί τον Χριστό μέσα στην καρδιά σου, σαν ατομικό Λυτρωτή και Σωτήρα, δεν μπορείς να πας στον ουρανό στην παρουσία του Θεού. Θά 'ταν τρομερό αυτό για τον Κάλλε, γι' αυτό και προσευχόμουν μ' όλη μου την καρδιά. Ήμουν μάλιστα βέβαιος ότι κι οι φίλοι μου προσεύχονταν γι' αυτό.

Δεν ξέρω πόση ώρα περιμέναμε. Τελικά είδαμε να βγάζουν από τις «Πρώτες Βοήθειες» τον Κάλλε πάνω σ' ένα φορείο. Το πρόσωπό του ήταν μισοσκεπασμένο από ένα παχύ, άσπρο επίδεσμο και το δεξί του χέρι ήταν σε νάρθηκα. Αργότερα μάθαμε ότι το είχε σπάσει.

Ο κ. Λώρενς μας είπε.

– Δεν μπορεί να σας μιλήσει τώρα ο Κάλλε. Δεν έχει βρει ακόμη τις αισθήσεις του. Ο γιατρός όμως ελπίζει πως σύντομα θα συνέλθει.

Φύγαμε από το νοσοκομείο με την ελπίδα ότι ο Ιησούς Χριστός θα τον έκανε καλά. Διηγηθήκαμε στον κ. Λώρενς όλα τα γεγονότα που συνέβησαν για το πλοίο του και πετάνιου Ντελλ και για την εξαφάνιση του ίδιου του και πετάνιου. Του είπαμε για τα ίχνη που είχαμε βρει, καθώς τα σχέδιά μας να ψάξουμε το νησί από τη μια άκρη και για άλλη ως την άλλη. – Λοιπόν, παιδιά, θα δέσουμε τη βάρκα σας στο γιώτ μου και σεις θ' ανεβείτε επάνω. Θα σας αφήσω στο νησί. Ετσι κερδίζετε χρόνο και στο μεταξύ μπορείτε να φάτε μαζί μας.

Δεν χρειάστηκε να μας το πει και δεύτερη φορά. Σε λίγο πλέαμε με μεγάλη ταχύτητα. Τι ωραίο φαγητό απολαύσαμε πάνω στο φιλόξενο αυτό πλοίο! Ένα θαυμάσιο μπιφτέκι με τραγανιστές, τηγανιτές πατάτες. Για επιδόρπιο φάγαμε ένα μεγάλο χωνάκι - παγωτό με κρέμα και σοκολάτα. Όλα αυτά θα τα είχαμε απολαύσει ακόμη περρισσότερο, αν δεν μας έτρωγε η έννοια για τον καπετάνιο και τον Κάλλε. Πάντως την όρεξη δεν μας την έκοψε η στενοχώρια.

Φτάσαμε στο νησί μόλις είχαμε αποφάει. Το γιώτ δεν μπορούσε να πλησιάσει γιατί υπήρχε κίνδυνος για κανένα ύφαλο. Έτσι, με μια ανεμόσκαλα κατεβήκαμε στη βάρκα μας και κωπηλατήσαμε το υπόλοιπο διάστημα. Μέσα μας αυτή φορά νιώθαμε κάποιο φόβο, πατώντας το πόδι μας στο στοιχειωμένο νησί...

8. Το στοιχειωμένο νησί

Τα κύματα χτυπούσαν στα χαλίκια της παραλίας και γύριζαν ξανά πίσω στη θάλασσα. Φορούσαμε ακόμη τα μαγιώ μας κι έτσι αφού βγάλαμε τα ρούχα μας, πηδήσαμε από τη βάρκα στα ρηχά.

– Τώρα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί και να κρύψουμε κάπου τη βάρκα μας. Δεν πιστεύω να θέλετε να την ανακαλύψουν και να μη μπορούμε να φύγουμε από το νησί, είπε ο Ραλφ.

– Να, εκεί πίσω απ' αυτούς τους πυκνούς θάμνους, νομίζω ότι είναι ένας καλός κρυψώνας, έδειξε ο Σπίνε.

Με μεγάλη προσοχή σύραμε τη βάρκα και την κρύψαμε. Μετά σβήσαμε τα ίχνη μας στην άμμο. Τριγύρω φύτρωνε αρκετή πρασινάδα που την κόψαμε για να καλύψουμε τη βάρκα μας.

– Πριν ξεκινήσουμε για την έρευνά μας ας προσευχηθούμε για τον Κάλλε, τον καπετάνιο και τη δική μας ασφάλεια, πρότεινε ο Μοπς.

Βρήκαμε ένα σκιερό μέρος, γονατίσαμε και σκύψαμε το κεφάλι. Προσευχηθήκαμε όλοι με την σειρά, όχι με πολλά λόγια, αλλά με την καρδιά μας, στον καλύτερο φίλο που μπορεί να έχει κανείς, στον Ιησού Χριστό. Όταν σηκωθήκαμε, είχαμε ένα αίσθημα ειρήνης και ασφάλειας.

– Καλύτερα σήμερα νά 'μαστε όλοι μαζί και να πάμε κατευθείαν προς το μέρος του νησιού που βλέπει στον Ατλαντικό. Έχουμε πολύ καιρό να πάμε από κείνη τη μεριά, είπε ο Ραλφ. Ντυθήκαμε γρήγορα και ξεκινήσαμε.

– Για δείτε εκεί! φώναξε ο Σπίνε και μας έδειξε ένα κομμάτι από μια βάρκα. Στη μια πλευρά υπήρχε μια μισοσβησμένη επιγραφή που έλεγε· «Ομορφη Λίλια».

– Τι νά 'ναι αυτό πάλι; ρώτησε ο Μοπς.

– Ιδέα δεν έχω. Αλλά τι είναι αυτό εκεί κάτω; Μοιάζει σαν κιβώτιο.

Πήγα προς τα κει που έδειχνε ο Ραλφ. Ήταν πράγματι ένα παλιό κιβώτιο, που η μια του πλευρά ήταν βυθισμένη στην άμμο. Το πάνω του μέρος ήταν κλεισμένο με ένα σκουριασμένο λουκέτο.

– Ίσως να κρύβει κάποιο θησαυρό. Μπορεί νά 'ναι γιομάτο με χρυσάφι και ασήμι, ψιθύρισε ο Μοπς.

– Δεν το πιστεύω. Δες, μπορώ να το κουνήσω με το ένα μου χέρι, απάντησα.

– Πάντως ας το ανοίξουμε, είπε ο Σπίνε και χτύπησε με μια μεγάλη πέτρα το λουκέτο.

– Μόνο ένα παλιό παντελόνι, φώναξε απογοητευμένος ο Μοπς.

Το σήκωσε ψηλά. Ήτανε τόσο παλιό, που κόντευε να διαλυθεί. Ακούστηκε κάτι σαν κουδούνισμα κι ένα λεπτό αργότερα ο Μοπς κρατούσε εφτά νομίσματα στο χέρι του.

– Ποιός είπε ότι δεν υπάρχει θησαυρός στο στοιχειωμένο νησί; είπε γελαστά.

Με μεγάλη προσοχή σύραμε έξω την βάρκα και την
κρύψαμε.

- Τι νομίσματα είναι; ρώτησε ο Ραλφ αφού τα κοίταξε καλά - καλά.
Κανέννας μας δεν τα αναγνώρισε. Κείνη τη στιγμή ακούστηκε μια παράξενη κραυγή. Φαινόταν σαν να ερχόταν απ' όλες τις μεριές. «Τσιικ! Τσιικ!», αντηχούσε πάλι και πάλι.
- Μα τι συμβαίνει; ρώτησε ο Μοψ με φοβισμένη φωνή.
Κανέννας δεν απάντησε και σε λίγο οι φωνές σταμάτησαν. Έμοιαζε με τις φωνές που βάζει ένα κορίτσι όταν αντικρύσει ένα... ποντίκι!
Στεκόμαστε σαν να είμαστε καρφωμένοι και φοβόμαστε το χειρότερο. Ξαφνικά ένα μεγάλο πουλί πέταξε κατευθείαν πάνω μας. Πέσαμε κάτω από κάτι θάμνους και κοιτάζαμε το πουλί που έκανε γύρους ολόγυρά μας. Ο Ραλφ, ήταν ο πρώτος που το αναγνώρισε.
- Είναι ένα είδος αετού που ζει κοντά στη θάλασσα.
– Δεν με νοιάζει καθόλου τι πουλί είναι, είπε ο Μοψ. Εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι, να μη δοκιμάσει πάνω μας τα νύχια του ή το γαμψό του ράμφος.
– Ίσως να έχει τη φωλιά του πάνω σ' εκείνο κει το δέντρο και γι' αυτό να είναι τόσο θυμωμένο, εξήγησε ο Ραλφ.
Ενώ το μεγάλο πουλί γέμιζε ακόμη τον αέρα με τις φωνές του, γυρίσαμε πίσω κάνοντας ένα μεγάλο κύκλο. Το περπάτημα ήταν αρκετά δύσκολο, γιατί όλα αυτά τα χαμόκλάδα ήσαν γιομάτα αγκάθια. Πλησιάζαμε σχεδόν στη μέση του νησιού και ο αέρας φυσούσε από κείνη την πλευρά με μεγάλη δύναμη.
Αν και είμαστε μακριά από τη θάλασσα, υπήρχαν σημάδια πού 'δειχναν πως το νερό είχε φτάσει και μέχρις εδώ. Διάφορα πράγματα υπήρχαν εδώ κι εκεί που πρέπει να τά 'χε φέρει η θάλασσα. Σε κάποιο μέρος το έδαφος βούλιαζε κάτω από τα πόδια μας. Ήτανε τώρα άμπωτις, αλλά στην ώρα της παλίρροιας ένα μεγάλο μέρος του νησιού θα σκεπαζότανε σίγουρα από νερά.
Ο Ραλφ, που πήγαινε μπροστά, σταμάτησε σε μια στιγμή τόσο απότομα πού 'πεσα πάνω του. Και τότε είδα τι ήταν αυτό που τον έκανε να σταματήσει έτσι ξαφνικά. Από ένα θάμνο κρεμόταν ένα κομμάτι από τις λουλουδάτες κουρτίνες της «Κιβωτού του Νώε».
- Το πλοίο πρέπει να βρίσκεται εδώ κοντά, είπε ο Ραλφ, αφού έπιασε το κομμάτι το ύφασμα στο χέρι του.
– Μπορεί όμως και να βυθίστηκε, είπε ο Μοψ.
– Δεν το πιστεύω. Αν είχε βυθιστεί δεν θά ' ήταν τόσο βρώμικο αυτό το ύφασμα. Όχι, φίλε μου, πιστεύω ότι κάποιος καθάρισε μ' αυτό τη μηχανή και μετά το πέταξε. Μην ξεχνάτε άλλωστε ότι η παλίρροια φτάνει και μέχρις εδώ.
Προχωρήσαμε και πάλι, αλλά μετά από λίγο ο Ραλφ ξανασταμάτησε. Εκεί μπροστά μας, πεταμένος καταγής, βρισκόταν ο πίνακας του «Καλού Ποιμένα», που κρεμόταν στην καμπίνα του καπετάνιου Ντελλ.
– Φαίνεται ότι θα βρούμε όλα εκτός από το πλοίο, είπε ο Σπίννε.
– Θα πρέπει να 'ναι κάπου εδώ κοντά, επέμεινε ο Ραλφ.

Και πάλι συνεχίσαμε το δρόμο μας κοιτώντας πάντα γύρω μας προσεκτικά, γιατί κάθε θάμνος και κάθε δέντρο μπορούσε να κρύβει κάποιο ίχνος ή κίνδυνο. Ο ήλιος είχε κρυφτεί πίσω από κάποιο σύννεφο και η ατμόσφαιρα είχε κάτι το ανησυχητικό. Ο Σπίννε ψιθύρισε.

– Έχω μια ιδέα. Θα σκαρφαλώσω σ' εκείνο εκεί το δέντρο. Ίσως μπορέσω από κει ν' ανακαλύψω κάτι.

Πράγματι σ' ένα - δυό λεπτά, άρχισε να σκαρφαλώνει όλο και ψηλότερα. Περιμέναμε μ' αγωνία, κι όταν ακούσα με μια κραυγή όλο έκπληξη, δεν κρατιόμαστε πια από την περιέργεια. Ο Σπίννε κατρακύλησε γρήγορα κάτω.

– Τι είδες λοιπόν; φώναξε ανυπόμονα ο Μοπς.

– Δεν είμαι τελείως σίγουρος, αλλά βορινά μου φαίνεται πως υπάρχει ένα άσπρο κτίριο. Φαίνεται σίγουρα παράξενο αυτό που θα πω, αλλά μοιάζει σαν νά 'χει αράξει η «Κιβωτός του Νώε» πάνω στη στεριά. Τόσο ίδια είναι...

Ο Ραλφ κι εγώ σκαρφαλώσαμε πάνω στο δέντρο για να δούμε κι εμείς τι συνέβαινε. Το ίδιο προσπάθησε να κάνει κι ο Μοπς, μα το ογκώδες σώμα του τον εμπόδισε κι έτσι παράτησε την προσπάθεια. Σε λίγα λεπτά είμαστε ψηλά, θρονιασμένοι πάνω σ' ένα κλαδί. Τι θέα είχες από κει πάνω! Πέρα στη δυτική ακτή έβλεπα το Σνάκντορφ όπως εκτεινόταν κατά μήκος του κόλπου και μακριά ανατολικά ένα υπερωκεάνιο που έπλεε με καταπληκτική ταχύτητα. Ο Ραλφ έσκυψε λίγο και με σκούνησε. Παρακολούθησα το δάχτυλό του. Στην αρχή δεν έβλεπα τίποτα, αλλά σε λίγο και σε απόσταση πεντακοσίων μέτρων περίπου, διάκρινα κάτι που έμοιαζε σαν κτίριο. Γλιστρήσαμε από το δέντρο και ο Ραλφ είπε:

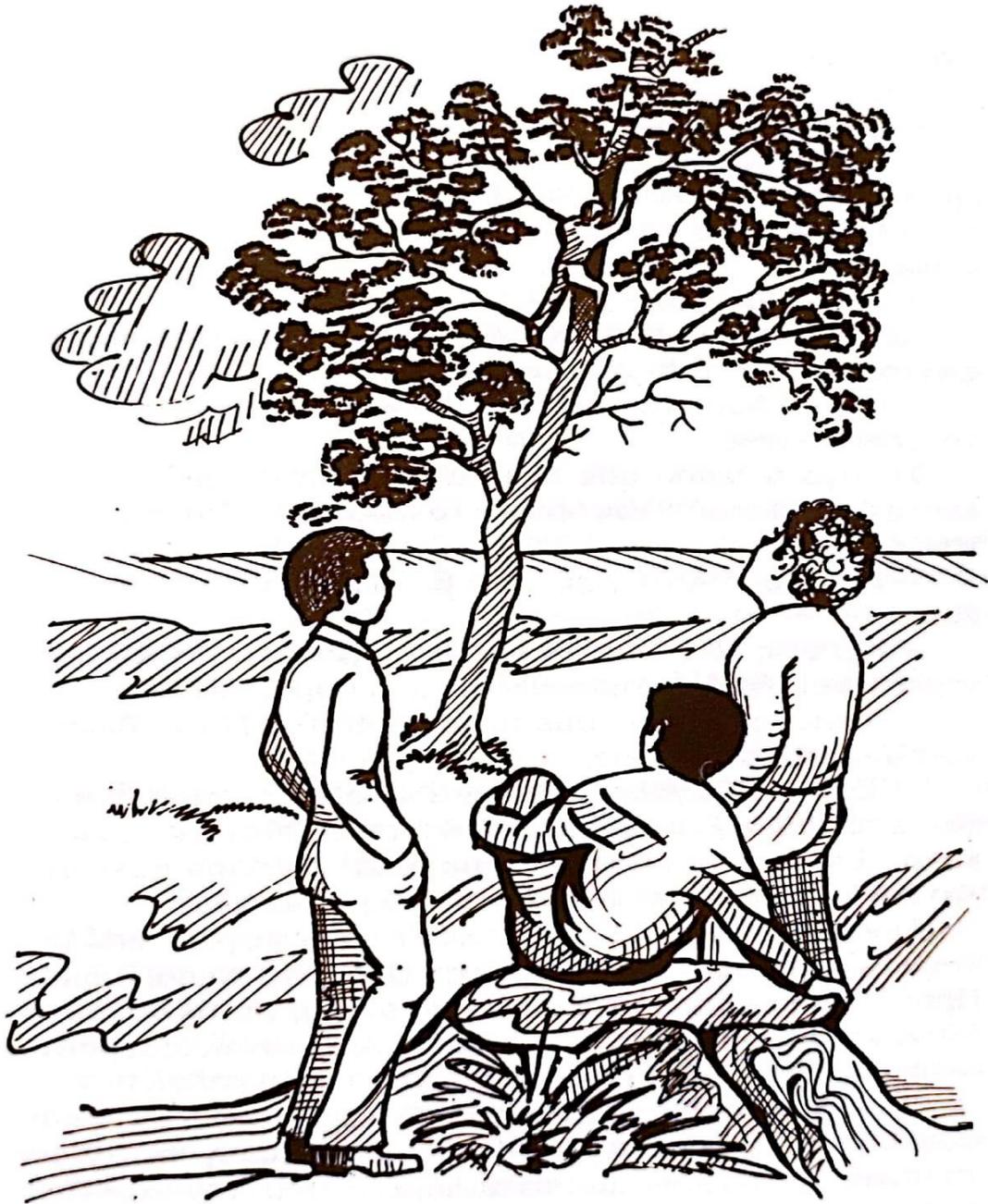
– Δεν είμαι σίγουρος τι είναι εκεί πέρα. Ίσως μοιάζει με σπίτι, αν και ποτέ δεν έχω ακούσει να υπάρχει κάτι τέτοιο στο στοιχειωμένο νησί. Ας πλησιάσουμε όμως με μεγάλη προφύλαξη.

Αρχίσαμε να σερνόμαστε και τ' αγκάθια έγδερναν τα χέρια μας κι έσκιζαν τα ρούχα μας. Όμως η αγωνία μας ήταν τόσο μεγάλη που δεν το προσέχαμε αυτό. Ξαφνικά ακούσαμε ένα περίεργο ήχο. Μάλιστα, όσο προχωρούσαμε και πλησιάζαμε προς το σπίτι, τόσο δυνάμωνε. Τελικά φτάσαμε σ' ένα ξέφωτο. Το έδαφος ήταν πλημμυρισμένο από νερό. Σταματήσαμε εκεί και παρατηρούσαμε την απέναντι μεριά του ξέφωτου. Κι αυτό που ανακαλύψαμε μας έκοψε την ανάσα. Εκεί, πίσω από κάτι δέντρα, πάνω στο έδαφος του νησιού, ήταν πράγματι η «Κιβωτός του Νώε».

Ένα παράξενο γέλιο ακούστηκε από το εσωτερικό του πλοίου. Ενώ ακόμη σαστισμένοι στεκόμαστε ακίνητοι, ένας άντρας εμφανίστηκε στην πόρτα, κοίταξε γύρω και μπήκε πάλι μέσα. Ήταν ο ίδιος άνθρωπος που είχε απειλήσει τον Ραλφ και μένα τότε που ψαρεύαμε. Από ένα μικρό παράθυρο μπορέσαμε να δούμε ανθρώπους που πηγαινοέρχονταν μέσα στο πλοίο κι αναγνωρίσαμε

τον άντρα με το μπλε παντελόνι. Το μυστήριο του εξαφανισμένου πλοίου φαινόταν να λύνεται.

Ο Ραλφ έκανε νόημα με το χέρι του να φύγουμε στο δάσος, σερνόμενοι προς τα πίσω. Υπέθεσα ότι ήθελε να μιλήσουμε για τις κατοπινές μας ενέργειες. Αλλά καθώς γύρισε ο Μοψ πάτησε ένα ξερό κλαδί που έσπασε στα δύο μ' ένα κρότο που θύμιζε πιστολιά. Μείναμε ακίνητοι με την ελπίδα ότι οι άνθρωποι που 'σαν μέσα στο πλοίο δεν είχαν ακούσει το θόρυβο.

Άρχισε να σκαρφαλώνει όλο και ψηλότερα.

9. Αιχμάλωτοι

Ανάπνευσα ξαλαφρωμένος όταν κάποιος απ' αυτούς αφού βγήκε στην πόρτα κι έριξε ένα βλέμμα ολόγυρα εξαφανίστηκε πάλι μέσα, χωρίς να μας ανακαλύψει. Χωρίς αργοπορία γυρίσαμε πίσω στο δέντρο που μας είχε χρησιμεύσει σαν παρατηρητήριο.

– Θά 'θελα να μάθω τι είναι αυτός ο θόρυβος που ακούγεται μέσα από το πλοίο, είπε ο Σπίννε.

– Πάμε στον αστυνομικό Μπράουν να του ζητήσουμε βοήθεια, ψιθύρισε ο Μοπς.

– Νομίζω ότι ένας από μας πρέπει να μείνει εδώ για να παρακολουθεί το πλοίο, παρατήρησε ο Ραλφ.

– Εγώ θα μείνω, φώναξε ο Μοπς, ο Σπίννε κι εγώ μ' ένα στόμα. Ο Ραλφ όμως είχε αντίρρηση. – Καλύτερα να μείνω εγώ.

– Δεν μπορούμε να μείνουμε όλοι. Χρειαζόμαστε βοήθεια. Ένας τουλάχιστον πρέπει να γυρίσει πίσω.

Αλλά κανένας μας δεν ήθελε να επιστρέψει. Το βρίσκαμε πιο ενδιαφέρον να παρακολουθούμε το πλοίο. Τελικά μού 'ρθε μια σκέψη.

– Ας τραβήξουμε ξυλάκια κι εκείνος που θα τραβήξει το πιο μικρό, θα πρέπει να πάει στην πόλη για να φέρει βοήθεια.

– Σύμφωνοι, είπε ο Ραλφ. Και μια που το σκέφτηκες, μάζεψε συ τα ξυλάκια.

Μάζεψα λίγα ξερά καλάμια κι έκοψα τα τρία περίπου τρεις πόντους και το τέταρτο δύο. Τ' ανακάτεψα κι άφησα να φαίνονται λίγο οι άκρες τους.

– Μοπς, τράβηξε πρώτος.

Τράβηξε αργά και μ' αγωνία, μήπως τυχόν ήταν το μικρότερο. Αλλά δεν ήταν κι ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του. Μετά τράβηξε ο Ραλφ, πού 'χε την ίδια τύχη.

– Άντε Σπίννε, αν δεν τραβήξεις το μικρότερο θα πρέπει να επιστρέψω εγώ, είπα λυπημένος. – Το εύχομαι, απάντησε ο Σπίννε κι άπλωσε το χέρι του για να τραβήξει το ξυλάκι.

Παραλίγο να ξεχαστώ και να φωνάξω δυνατά απ' τη χαρά μου, όταν είδα ότι κρατούσε στο χέρι του το μικρότερο ξυλάκι. Ο Σπίννε σούφρωσε το μέτωπό του από απογοήτευση, αλλά ήταν καλός παίκτης.

– Ο αέρας φυσάει αρκετά δυνατά. Ελπίζω να μη σου δημιουργήσουν δυσκολία τα κύματα, του είπα, καθώς είδα τις κορυφές των δέντρων να κουνιούνται εδώ κι εκεί.

– Μην ανησυχείτε, θα προσέχω, είπε κι εξαφανίστηκε προς την κατεύθυνση της βάρκας μας. Για λίγο ακούγαμε τις κινήσεις του Σπίννε, ώσπου τελικά έγινε πάλι ησυχία.

Εξαφανίστηκε προς την κατεύθυνση της βάρκας μας.

Ξαφνικά ακούστηκε κάποιος άλλος ήχος. Φανταστήκαμε ότι κάτι είχε ξεχάσει ο Σπίννε κι ερχόταν πάλι πίσω. Ο ήχος όλο και μας πλησίαζε.

Ένας άντρας! Συγχρόνως τον είδαν κι οι άλλοι και σκέφθηκα ότι την πάθαμε! Όχι μακρύτερα από πενήντα μέτρα, στεκόταν ο παλιός μας «φίλος» με το σημαδεμένο πρόσωπο. Μείναμε ακίνητοι. Τα μάτια του κοίταζαν ολόγυρα, ενώ συνέχεια προσευχόμουνα. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα πήρε την κατεύθυνση που 'χε πάρει κι ο Σπίννε.

– Πήραμε μεγάλη τρομάρα, ψιθύρισε ο Ραλφ, όταν είχε πια απομακρυνθεί αρκετά.

– Ελπίζω μόνο να μη συναντήσει τον Σπίννε, είπα και προσευχήθηκα γι' αυτό μ' όλη μου την καρδιά.

Κρυφτήκαμε πίσω από κάτι πυκνούς θάμνους και παρατηρούσαμε από εκεί την «Κιβωτό του Νώε». Η γη γύρω από το πλοίο φαινόταν να είναι πιο υγρή από πριν και κατάλαβα ότι το νερό σιγά - σιγά ανέβαινε. Στην αρχή είχα απορήσει πώς είχαν κατορθώσει να μεταφέρουν εκεί το πλοίο. Τώρα όμως το καταλάβαινα. Η «Κιβωτός του Νώε» βρισκόταν σε κάποιο είδος βάλτου κι όταν ερχόταν η παλίρροια, αυτό το μέρος του νησιού γέμιζε με νερό. Ασφαλώς το πλοίο θα 'χε μεταφερθεί κατά τη διάρκεια της παλίρροιας. Ο ουρανός γινόταν όλο και πιο σκοτεινός. Ο αέρας σφύριζε ανάμεσα στα δέντρα και ο νους μου πέταξε πάλι στο Σπίννε. Μετά από αρκετή ώρα, ο άνθρωπος με το σημάδι στο πρόσωπο γύρισε μοναχός του. Τι ανακούφιση! Δεν συνάντησε τον Σπίννε! Κάποιος βγήκε από το πλοίο και μίλησαν για λίγο τόσο σιγά, που δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε λέξη. Μετά στράφηκαν και προχώρησαν ανατολικά. Υπέθεσα ότι προς τα κει θα είχαν κρύψει το κρις - κράφτ.

Περιμέναμε περίπου μισή ώρα όταν ο Ραλφ ψιθύρισε.

– Ας μη χάσουμε την ευκαιρία κι ας ανεβούμε στο πλοίο. Ασφαλώς οι άντρες θα πήγαν απέναντι στην πόλη.

– Και τι θα γίνει αν ξαναγυρίσουν; μουρμούρισε ο Μοπς.

– Δεν το πιστεύω, απάντησε ο Ραλφ.

Κι εγώ βέβαια ήθελα να εξερευνήσω την «Κιβωτό του Νώε». Αφού πείσαμε και τον Μοπς, γλιστρήσαμε κρυφά προς το πλοίο. Με κυριαρχούσε όχι φόβος, αλλά έξαψη. Τι θα βρίσκαμε εκεί; Τι προκαλούσε τους παράξενους θορύβους; Θα βρίσκαμε κανένα ίχνος του καπετάνιου; Αυτά τα ερωτηματικά και πολλά άλλα, τώρα θά 'βρισκαν απάντηση.

Περπάτησα με τις μύτες των ποδιών σ' ένα παράθυρο αλλά δεν μπόρεσα να δω τίποτα, γιατί κάτι σκούρες κουρτίνες έκρυβαν τα πάντα. Ο Ραλφ έβαλε το χέρι του στο πόμολο της πόρτας και τότε ένα διαπεραστικό τρίξιμο έσπασε τη σιωπή. Το πρόσωπο του Μοπς έγινε άσπρο σαν τον τοίχο κι ασφαλώς τα ίδια χάλια θά 'χε και το δικό μου.

Κρυφτήκαμε πίσω από κάτι θάμνους και παρατηρούσαμε την «Κιβωτό».

Ο Ραλφ γύρισε και μας είπε ψιθυριστά.

– Η πόρτα θέλει λάδωμα. Στην αρχή δεν διακρίναμε τίποτα μέσα στο πλοίο γιατί ήταν σκοτεινά, αλλά όταν τα μάτια μας συνήθισαν μείναμε άναυδοι. Εκατοντάδες χαρτονομίσματα σκέπαζαν το πάτωμα. Το τραπέζι, όπως κι ένα μεγάλο κιβώτιο που ήτανε σε μια γωνιά, ήσαν γιομάτα με δέματα που μάλλον θά 'χαν χαρτονομίσματα. Αφού πέρασε το πρώτο σάστισμα, άρχισα να καταλαβαίνω ότι τα χαρτονομίσματα θα 'πρεπε νά 'ναι πλαστά κι ότι πιθανώς είχαν κλέψει το πλοίο για να το μεταχειριστούν σαν κρυψώνα.

– Τι ήταν αυτό; είπε ο Μοπς, ενώ αφουγκραζόταν κατά το μέρος της πόρτας.

Περιμέναμε το χειρότερο, αλλά πέρασαν λίγα λεπτά χωρίς να συμβεί τίποτα.

– Ας φύ-υ-υ-γου-μ-με α..πό δω, ψέλλισε ο Μοπς.

Πήγαμε σιγά προς την πόρτα και πηδήσαμε έξω. Το νερό γύρω από το πλοίο είχε φτάσει περίπου τους είκοσι πόντους. Ξαναγυρίσαμε βιαστικά στον κρυψώνα μας. Τότε θυμήθηκα τα λεπτά για την ιεραποστολή που μας είχε μιλήσει ο καπετάνιος Ντελλ και ψιθύρισα στους άλλους.

– Θα γυρίσω αμέσως, παιδιά. Πρέπει μόνο να πάω να φέρω κάτι για τον καπετάνιο. Θα σας εξηγήσω αργότερα.

Τσαλαβούτησα μέσα στο νερό ώσπου ν' ανέβω στο πλοίο. Γρήγορα πήγα στο μυστικό συρτάρι, έβαλα το χέρι μου κι έψαξα μέχρι που βρήκα το φάκελλο με τα χρήματα. Αμέσως τον έβαλα στην τσέπη μου και γύρισα για να φύγω. Στην πόρτα, σταμάτησα και κοίταξα τριγύρω. Μόλις που διέκρινα τα παιδιά πίσω από τους θάμνους. Αν δεν ήξερα ότι βρίσκονταν εκεί, δεν θα τους καταλάβαινα ποτέ. Μια στιγμή αργότερα είδα, τρία μέτρα περίπου μακριά τους, κάτι να κουνιέται. Οι δυο αντιπαθητικοί άντρες επέ στρεφαν και πλησίαζαν ολοένα τον Μοπς και τον Ραλφ. Κρατούσαν κι οι δυό τους κάτι ραβδιά. Ήθελα να τους φωνάξω να προφυλαχτούν, μα η φωνή μου δεν έβγαινε. Προσπάθησα τότε να τους ειδοποιήσω με νοήματα, αλλά ήμουν σαν ναρκωμένος. Όταν τελικά κατόρθωσα να κουνηθώ, πήδησα κάτω κι έτρεξα κοντά τους τη στιγμή όμως που οι δυό άντρες τους έπιαναν. Ο Ραλφ κόντεψε για μια στιγμή να ξεφύγει, αλλά ο άνθρωπος με το σημάδι ήταν γρηγορότερος και τον χτύπησε στο κεφάλι. Γύρισα ν' αντιμετωπίσω τον άλλο άντρα με το μπλε παντελόνι, αλλ' ούτε ο Μοπς ούτε εγώ καταφέραμε τίποτα. Σε λίγα δευτερόλεπτα βρισκόμαστε στο έδαφος.

Τα πράγματα ήσαν άσχημα για μας. Οι δυό άντρες μάς έσπρωχναν προς το πλοίο. Κοίταξα τον Ραλφ για να δω σε τι κατάσταση βρισκόταν και χάρηκα που δεν τον είχαν χτυπήσει πολύ σοβαρά. Οι άντρες βλαστημούσαν κι έβριζαν. Μας έδεσαν γερά και μας πέταξαν σε μια γωνιά του πλοίου.

– Δεν είσατε σεις, που προχθές σας έδιωξα από το νησί; μούγκρισε ο άνθρωπος με το σημάδι.

Τα δόντια μου χτυπούσαν τόσο δυνατά που δεν μπορούσα ν' απαντήσω. Ο καημένος ο Μοπς ήταν κι αυτός πολύ τρομαγμένος, σαν να είχε βρεθεί παρέα

με πειρατές. Η βουβαμάρα μας θύμωσε ακόμη πιο πολύ τους δυο άντρες και ο ένας φώναξε.

– Ή θα απαντήσετε ή θα πάθετε τα ίδια μ' αυτόν, κι έδειξε τον Ραλφ.

Τότε αισθάνθηκα το φόβο μου να διαλύεται. Εξάλλου, γιατί να φοβάμαι; Ο Ιησούς Χριστός δεν ήταν πάντα μαζί μας; Έτσι απάντησα.

– Έχετε δίκιο. Εμείς είμαστε.

– Καλά, αν κάνετε ό,τι σας πω δεν θα πάθετε τίποτα. Οι δυο άντρες άναψαν μερικές παλιές λάμπες πετρελαίου και πήγαν στη διπλανή καμπίνα. Μιλούσαν τόσο σιγά, που δεν μπορούσαμε ν' αρπάξουμε καμιά λέξη. Δυσάρεστη τούτη η κατάσταση για μας, τους τρεις... ντέντεκτιβς.

10. Σκοτεινές στιγμές

Περιττό βέβαια να σας πω ότι προσευχόμουνα θερμά όλη την ώρα που βρισκόμουνα στο πάτωμα. Πολλά εδάφια από τη Βίβλο μου έρχονταν στο νου. Ένα απ' αυτά ταίριαζε πάρα πολύ με την τωρινή μας κατάσταση: «ο Θεός είναι κα ταφυγή μας και δύναμις βοήθεια έτοιμη στην όποια θλίψη μας» (Ψαλμός μς' 1). Πόση δύναμη κι ενθάρρυνση πήρα απ' αυτό το εδάφιο!

Ύστερα από λίγο, ήρθαν πάλι οι δυο άντρες κι άρχισαν να μας κάνουν ερωτήσεις.

– Ξέρετε σε ποιόν ανήκει αυτό το πλοίο;

– Ναι, είπα, ανήκει στον καπετάνιο Ντελλ. Είδα ότι έκανε νόημα στον άλλο και μετά συνέχισε. – Πού βρίσκεται τώρα ο ιδιοκτήτης του;

– Δεν ξέρουμε. Έχει χαθεί από το Σάββατο, απάντησα.

– Ψάχνει να τον βρει κανένας;

Χάρηκα που την απάντηση την έδωσε ο Ραλφ.

– Όλο το Σνάκντορφ ψάχνει γι' αυτόν.

Και μετά ρώτησε ο Ραλφ.

– Μήπως ξέρετε εσείς πού βρίσκεται;

Οι άντρες γέλασαν σαρκαστικά.

– Και να ξέραμε, νομίζεις ότι θα σας το λέγαμε;

Ακουσα τον άντρα με το μπλε παντελόνι που μουρμούριζε· «αδιάκριτα, παλιόπαιδα». Διαφαινόταν μια μικρή ακτίνα ελπίδας, γιατί με τα λόγια και τη συμπεριφορά των δύο αντρών, ο καπετάνιος μάλλον πρέπει να ήταν ζωντανός κι αυτοί να γνώριζαν πού βρισκόταν. – Μας έχετε βάλει σ' ένα σωρό μπελάδες, είπε ο άνθρωπος με το σημάδι. Οι δικοί σας ξέρουν πού βρίσκεστε;

Ο Μοπς απάντησε.

– Και βέβαια ξέρουν οι γονείς μας πού βρισκόμαστε. Κι εξάλλου ένας από την παρέα μας έχει πάει στο Σνάκντορφ, για να ειδοποιήσει ότι βρήκαμε το πλοίο. Σε λίγο ασφαλώς θά 'ναι εδώ. Αυτό έφερε στους άντρες κάποια νευρικήτητα σαν το καναρίνι που βλέπει να πλησιάζει στο κλουβί του μια γάτα. Κι ο άντρας με το μπλε παντελόνι είπε:

– Καλύτερα να το σκάσουμε παρά να μας πιάσουν.

– Οχι τόσο γρήγορα, είπε ο άλλος. Ίσως τα παιδιά να μας κοροϊδεύουν. Καλύτερα ας πάμε έξω για να έχουμε το νου μας. Αν μυριστούμε κίνδυνο... το κόβουμε λάσπη.

Κατάλαβα δυστυχώς πολύ καλά τι εννοούσε, όταν αμέσως μετά πρόστεσε.

– Πρέπει ν' απαλλαγούμε κι από τούτα τα βρωμόπαιδα.

Τι σχεδίαζαν λοιπόν; Αλλά δεν πρόστεσαν τίποτε άλλο. Έτσι έμεινα μέσα στην αβεβαιότητα. Οι άντρες γιόμισαν μια μικρή τσάντα με πλαστά χαρτονομίσματα κι έσβησαν τις λάμπες. Όταν άνοιξαν την πόρτα έμεινα έκπληκτος όταν είδα

πόσο σκοτεινά ήταν έξω. Πού ήταν λοιπόν ο Σπίννε; Έπρεπε από ώρα να έχει γυρίσει.

Όταν οι άντρες χάθηκαν, ο Ραλφ ρώτησε.

– Παιδιά, μήπως μπορείτε να λύσετε τα σχοινιά σας;

– Εγώ όχι, απάντησα. Έχω ήδη προσπαθήσει. Και ξέρετε από πού έχει αγοραστεί αυτό σχοινί; Τ' αγόρασε προχτές, αυτός με το μπλε παντελόνι, από το μαγαζί του πατέρα μου. Δεν είναι τραγικό να βρισκόμαστε εδώ δεμένοι με σχοινί που το προμήθεψε ο πατέρας μου!

– Εγώ ίσως καταφέρω να λυθώ, είπε ο Μοψ. Τα σχοινιά είναι λίγο χαλαρά γύρω από τα χέρια μου.

– Για προσπάθησε, τον πρότρεψε ο Ραλφ.

Για ένα διάστημα δεν μιλούσαμε πολύ. Μόνο κάθε τόσο βγάζαμε κανένα βογγητό, καθώς προσπαθούσαμε να λυθούμε.

Είχε περάσει αρκετή ώρα, όταν αισθάνθηκα το πλοίο λίγο να κουνιέται.

– Θα πρέπει να είναι η ώρα της παλίρροιας, είπα. Παιδιά! Αν μπορέσουμε να λυθούμε, τότε ίσως μπορέσουμε να δραπετεύσουμε μαζί με το πλοίο.

Προσευχόμουν σιωπηλά και προσπαθούσα με όλες μου τις δυνάμεις να λυθώ, αλλά ήταν πρώτος ο Μοψ που έβγαλε μια χαμηλόφωνη νικητήρια κραυγή.

– Παιδιά, μου φαίνεται ότι τα κατάφερα, είπε μ' ανακούφιση.

– Ναι, είμαι ελεύθερος!

Δεν μπορούσαμε να τον δούμε μέσα στο σκοτάδι, αλλά φανταζόμουν πόσο χαρούμενος θα ήταν.

– Ωραία! Λύσε τα πόδια σου και λύσε μετά κι εμάς! του είπα ανυπόμονα.

Σε λίγο ο Μοψ μας είχε λύσει. Σταθήκαμε για λίγα λεπτά ώσπου να κυκλοφορήσει το αίμα. Τα πόδια μου έκαιγαν, σαν να τα είχαν τσιμπήσει χίλιες βελόνες.

– Ας είχαμε λίγο φως! Δεν βλέπω ούτε τη μύτη μου, είπα.

– Και φως να είχαμε δεν θα μας χρησίμευε, γιατί οι άντρες είναι έξω και παραφυλάνε, μου θύμισε ο Ραλφ.

– Λοιπόν τι θα κάνουμε τώρα; ρώτησε ο Μοψ. Πώς είναι το κεφάλι σου Ραλφ;

– Έχω ένα μεγάλο καρούμπαλο, αλλά η πληγή δεν είναι τόσο βαθιά. Σταμάτησε και το αίμα. Αισθάνομαι αρκετά καλά. Ελάτε, ας γλιστρήσουμε από το παράθυρο στο κατάστρωμα και μετά σερνόμαστε ως τα σχοινιά.

Σαν τρεις ποντικοί που θέλουν να ξεφύγουν από μια κοιμισμένη γάτα, πλησιάσαμε στα σκοτεινά το παράθυρο. Προσεκτικά σύραμε τις βαριές κουρτίνες για να δούμε αν φαινόταν οι δυο άντρες. Παντού όμως ήταν αδιαπέραστο σκοτάδι, γιατί στο μεταξύ είχε νυχτώσει για καλά.

Πηδήξαμε στο κατάστρωμα. Ο αέρας σφύριζε κι αισθανθήκαμε σταγόνες βροχής. Ψηλαφήσαμε γύρω - γύρω το πλοίο ώσπου βρήκαμε το παλαμάρι, που 'ταν δεμένο σ' ένα κορμό. Λύσαμε το παλαμάρι και το ρίξαμε πάνω στο πλοίο

και η «Κιβωτός του Νώε» ήταν ελεύθερη πια να πλεύσει. Φοβόμαστε μήπως μας αντιληφθούν οι δύο άντρες, αλλά ήταν τόσο σκοτεινά που δεν κατάλαβαν τίποτα. Για λίγο μείναμε στο κατάστρωμα αναποφάσιστοι. – Ας βάλουμε μπροστά τη μηχανή κι ας στρέψουμε το τιμόνι προς την ελευθερία, ακούστηκε ψιθυριστά η φωνή του Ραλφ.

Μπήκαμε στο χώρο του πλοίου που βρισκόταν η μηχανή. Το σκοτάδι μας δυσκόλευε πολύ.

– Βρήκα το μοτέρ, φώναξε χαρούμενα ο Ραλφ.

Ξέραμε πώς έμπαινε μπροστά, γιατί συχνά μας άφηνε ο καπετάνιος Ντελλ να το οδηγούμε. Ψάξαμε να βρούμε το κουμπί, το γυρίσαμε και πιέσαμε τον αυτόματο μηχανισμό εκκίνησης, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

– Ίσως να μην έχει βενζίνη το ρεζερβουάρ, είπε ο Μοψ μετά από πολλές δοκιμές.

Χτύπησα το ρεζερβουάρ και δυστυχώς ο ήχος που ακούστηκε επιβεβαίωσε τη σκέψη του Μοψ.

– Τώρα μάλιστα, είπε ο Ραλφ λυπημένα.

Ξανανεβήκαμε στο κατάστρωμα. Η ψιχάλα στο μεταξύ είχε εξελιχθεί σε ραγδαία βροχή. Ξάφνου ο ουρανός ολόκληρος φωτίστηκε από μια αστραπή. Το πλοίο κινείτο ανάμεσα από δέντρα και μακρυνά από τη θέση που ήταν δεμένο. Μπροστά μας απλωνόταν η θάλασσα και υποθέσαμε ότι ήταν ο Ατλαντικός.

– Νομίζω ότι η κατεύθυνση αυτή είναι η σωστή, αλλά φοβάμαι να βρεθούμε χωρίς μηχανή στην ανοιχτή θάλασσα. Ίσως πρέπει να πηδήσουμε και να κολυπήσουμε προς την ακτή, είπε ο Ραλφ.

– Και να μας πιάσουν πάλι; Εγώ δεν κολυμπώ, είπε ο Μοψ.

Συμφώνησα κι εγώ με τη γνώμη του Μοψ. Έτσι αποφασίσαμε να μείνουμε.

Ένα δυνατό χτύπημα σήκωσε για λίγο το πλοίο ψηλά. Ένα λεπτό αργότερα κάπου αλλού χτύπησε. Μια αστραπή μας ήρθε σε βοήθεια. Μπροστά μας βρισκόταν το γκρίζο κρις-κράφτ, πού 'ταν δεμένο μ' ένα σχοινί σε κάποιο δέντρο, και μας έκλεινε το δρόμο. Κάθε τόσο το ένα σκάφος χτυπούσε το άλλο μ' αρκετό θόρυβο, που φοβόμουν ότι θα έφτανε στ' αυτιά των δυο αντρών.

– Θα λύσω το σκάφος και θα το τραβήξουμε πίσω μας, είπε σε μια στιγμή ο Ραλφ.

Αυτό σήμαινε ότι οι δυο κακοποιοί θα 'σαν αναγκασμένοι να μείνουν στο νησί χωρίς δυνατότητα διαφυγής. Πήραμε τα σχοινιά με τα οποία μας είχαν δέσει οι δυο απάτεωνες, τα ενώσαμε και δέσαμε τον Ραλφ που πήδηξε στο άλλο σκάφος. Κάθε τόσο έκοβε το σκοτάδι η λάμψη μιας αστραπής.

Τέλος ο Ραλφ κατόρθωσε να λύσει το παλαμάρι και να το ρίξει στο κατάστρωμα. Τραβήξαμε τον Ραλφ επάνω και σε λίγο πλέαμε προς την ανοιχτή θάλασσα. Πώς κουνιόμασταν αλήθεια!

Η βροχή συνεχιζόταν δυνατή και οι βροντές ήσαν πολύ συχνές. Πότε - πότε φοβόμουν ότι το πλοίο θ' αναποδογύριζε. Μια καινούργια αστραπή φώτισε πάλι τη θάλασσα και τον ουρανό.

– Πρέπει να πηγαίνουμε νότια. Να, εκεί είναι ο φάρος! είπα.

– Οοοο! Προχωράμε φοβερά γρήγορα, φώναξε ο Μοψ και ήμουν σίγουρος ότι σκεφτόταν τις βραχώδεις ακτές.

– Παιδιά, έχω μια ιδέα. Γιατί να μη ρίξουμε την άγκυρα και να μείνουμε εδώ μέχρι να φωτίσει; Ασφαλώς και θα μας βρουν εκείνοι που θά 'ρθουν για βοήθεια, είπε ο Ραλφ.

Ψάξαμε για σπίρτα κι όταν βρήκε ο Μοψ ένα κουτί, ανάψαμε μια λάμπα. Η άγκυρα ήταν στην πλώρη του πλοίου, σε μια τροχαλία, που μπορούσε κανείς να τη χειριστεί από το εσωτερικό του πλοίου.

– Δεν χρειάστηκε πολύ μεγάλη δύναμη, είπε ο Ραλφ, αφού ξεδιπλώθηκε όλο το παλαμάρι. Παρόλα αυτά όμως, το πλοίο συνέχιζε να πλέει.

– Κάτι συμβαίνει. Ή το παλαμάρι είναι κοντό ή η άγκυρα δεν είναι αρκετά μεγάλη, είπε ο Ραλφ.

Ξαναδιπλώσαμε το παλαμάρι ως το τέλος και για μεγάλη μας τρομάρα είδαμε τι συνέβαινε. Ναι, δεν υπήρχε άγκυρα! Είμαστε λοιπόν αβοήθητοι! Και μ' αυτή τη φουρτουνιασμένη θάλασσα πηγαίναμε ολοταχώς για τα βράχια...

11. Καταιγίδα

Η θέση μας ήταν απελπιστική. Ο δυνατός αέρας σήκωνε μεγάλα κύματα που κινούσαν το πλοίο πέρα - δώθε.

– Κάτι πρέπει να κάνουμε, αλλιώς θα ναυαγήσουμε σε λίγο, αναστέναξε ο Μοψς. Ο Ραλφ σήκωσε από τα μάτια τα μαλλιά του.

– Το βρήκα, είπε. Να πάμε στο κρις-κράφτ και να δούμε αν το ρεζερβουάρ του έχει βενζίνη. Βγήκαμε στο κατάστρωμα. Η βροχή συνέχιζε να πέφτει ραγδαία και τα κύματα σάρωναν το κατάστρωμα. Παλεύοντας φτάσαμε στο πίσω μέρος της «Κιβωτού» και περιμέναμε την επόμενη αστραπή που θα μας βοηθούσε να σκαρφαλώσουμε στο κρις-κράφτ. Ξαφνικά ήρθε η αστραπή που περιμέναμε, αλλ' αυτό που είδαμε στη λάμψη της, μας έκανε να συνειδητοποιήσουμε πιο βαθιά τον κίνδυνο στον οποίο βρισκόμαστε. Τα κύματα χτυπούσαν το κρις-κράφτ σαν καρυδότσουφλο και το χειρότερο ήταν πως είχε γιομίσει πια με νερά. Φορές - φορές έλαμπαν τα φώτα των σπιτιών που βρίσκονταν στην παραλία. Τότε σκέφτηκα και το δικό μου σπιτικό. Την αγωνία που θα είχαν η μητέρα κι ο πατέρας μου. Ένα σωρό σκέψεις μου πέρασαν από το μυαλό. Σκέψεις αγωνίας και νοσταλγίας που σου έφερναν δάκρυα στα μάτια. Η φωνή του Ραλφ ακούστηκε στο βουητό του αέρα.

– Παιδιά, πάμε μέσα να προσευχηθούμε.

Στην καμπίνα όλοι γονατιστοί προσευχηθήκαμε στον Ουράνιο Πατέρα μας. Η αγωνία μας εξαφανίστηκε και νιώσαμε αισθήματα σιγουριάς κι αγαλλίασης μέσα μας. Ξέρα με πια, πως ό,τι κι αν συνέβαινε Εκείνος θα ήταν μαζί μας. Στην προσευχή μας φέραμε μπροστά στον Κύριο και τον Κάλλε να δώσει κι αυτός την καρδιά του στον Χριστό, πριν είναι αργά.

Ακόμη προσευχηθήκαμε για τον καπετάνιο Ντελλ, να τον βοηθήσει ο Κύριος στη δυσκολία που περνούσε. Όταν τελειώσαμε καθήσαμε κάτω ανάμεσα στα πλαστά χαρτονομίσματα. Ο Μοψς ακουμπούσε την πλάτη του στην πόρτα ενός ντουλαπιού. Ο καπετάνιος χρησιμοποιούσε τα ντουλάπια που είχε γύρω στους τοίχους για ν' αποθηκεύει τις προμήθειες.

Το πλοίο έπλεε γρήγορα παρασυρόμενο από τον αέρα. Δεν μιλούσαμε πολύ, αλλά ένα σωρό σκέψεις περνούσαν από το μυαλό μας. Ξαφνικά ακούστηκε ένας περίεργος θόρυβος από τη μεριά που καθότανε ο Μοψς. Στην αρχή νόμισα ότι κάποια κίνηση έκανε ο Μοψς. Αλλά όταν τον κοίταξα στο πρόσωπο, παρατήρησα πως είχε τρομαγμένη μορφή. Ο θόρυβος ακούστηκε μια ακόμη φορά. Δεν πίστευα σε φαντάσματα, αλλά τούτη τη στιγμή, με ευκολία θα μπορούσε να με πείσει κανείς, ότι κάποιο φάντασμα τριγυρνούσε εκεί ολόγυρα. Ο Μοψς γαντζώθηκε πάνω μας και ψιθύρισε.

– Παι... παιδιά! ίσως είναι το φα...φάντασμα του νη...σιού.

Ο Ραλφ έδειξε το ντουλάπι κι είπε με τρεμουλιαστή φωνή.

– Νομίζω, ότι ο θόρυβος έρχεται από κείνη τη μεριά.
– Τι... τι θα κάνουμε τώρα; ρώτησα με μια περιέργη φωνή, που και σε μένα ακόμη φάνηκε παράξενη.

– Ωχ... ωχ! ακούστηκε πάλι ο θόρυβος.

Πηδήξαμε πάνω από την τρομάρα μας και προχωρήσα με για να το σκάσουμε από την πόρτα. Περίμενα από στιγμή σε στιγμή να εμφανιστεί από το ντουλάπι καμιά απαίσια μορφή.

– Πρέπει, οπωσδήποτε να δούμε τι συμβαίνει! ψιθύρισε ο Ραλφ.

Από τον ήχο της φωνής του κατάλαβα, ότι ήταν πραγματικά αποφασισμένος για όλα. Έκανε ένα βήμα μπροστά και μετά σταμάτησε ξαφνικά, όταν ακούστηκε πάλι ο αναστεναγμός. Προχώρησε πάλι. Προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου να τον ακολουθήσει. Ο Μοψς ερχότανε πιο πίσω και το πρόσωπό του ήταν κίτρινο σαν λεμόνι.

Βήμα - βήμα πλησιάσαμε το ντουλάπι, όταν ξαφνικά Ραλφ έβαλε το χέρι του στο χερούλι του ντουλαπιού. Μας φάνηκε ότι είχαν περάσει αρκετές ώρες. Η πόρτα άνοιξε σιγά - σιγά. Η λάμπα τρεμόσβυνε και το τρεμουλιαστό φως τόνιζε περισσότερο το μυστήριο. Οπισθοχωρήσαμε όλοι μονομιάς, όταν ξανακούστηκε ο στεναγμός. Πήρα τη λάμπα και την πλησίασα στο ντουλάπι για να μπορέσουμε να δούμε καλύτερα.

Μπροστά μας ήταν ξαπλωμένος ένας άνθρωπος δεμένος χειροπόδαρα με ένα σχοινί. Είχε γυρισμένη την πλάτη του και δεν βλέπαμε το πρόσωπό του. Αναστέναξε για άλλη μια φορά πολύ σιγανά, αλλά μας φάνηκε κάτι γνώριμο. Ο Ραλφ έσκυψε κι έσυρε έξω τον δεμένο άνθρωπο. Αναπηδήσαμε από έκπληξη. Ήταν ο καπετάνιος Ντελλ. Του είχαν κλείσει το στόμα μ' ένα μεγάλο μαντήλι και τον είχαν δέσει σφιχτά μ' ένα κορδόνι. Έτσι εξηγούνται οι αναστεναγμοί του που ακούγονταν τόσο παράξενα. Προσεκτικά του βγάλαμε το φίμωτρο και του ελευθερώσαμε τα χέρια και τα πόδια. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τα λόγια που μας είπε ο καπετάνιος Ντελλ, όταν μπόρεσε να μιλήσει.

– Παιδιά, έχουμε ένα θαυμάσιο Ουράνιο Πατέρα! φώναξε.

Δεν μπορούσε να σταθεί γι' αρκετή ώρα όρθιος, γιατί έτσι που ήταν δεμένος είχαν μουδιάσει τα πόδια του. Του τρίψαμε τα χέρια και τα πόδια για να κυκλοφορήσει πάλι κανονικά το αίμα. Μετά τον βάλαμε να καθήσει αναπαυτικά κι ο Ραλφ είπε.

– Καπετάνιε, η καταιγίδα μας οδηγεί ίσια, πέρα στους βράχους.

– Βάλτε μπροστά τη μηχανή και κουμαντάρετε πλοίο για τα βαθιά! φώναξε ο καπετάνιος.

– Προσπαθήσαμε αρκετές φορές, αλλά το τεπόζιτο της βενζίνης είναι άδειο, εξήγησε ο Μοψς.

– Κοιτάξατε και το τεπόζιτο της ρεζέρβας, ρώτησε με αγωνία ο καπετάνιος.

– Δεν ήξερα πως υπάρχει κάτι τέτοιο, απάντησε ο Ραλφ.

– Δεξιά από τη μίζα υπάρχει ένα κλειδί. Ανοίξτε το και δοκιμάστε να δείτε αν δουλεύει, είπε ο καπετάνιος στον Ραλφ.

Ο Ραλφ πήρε μια λάμπα και πήγε μαζί με τον Μοπς στο μηχανοστάσιο, ενώ εγώ κατευθύνθηκα προς το πηδάλιο. Αστραπές έσχιζαν τον ουρανό και φώτιζαν τ' αφρισμένα κύματα. Σε κάθε αστραπή διακρινόταν καθαρά ο φάρος. Το πλοίο φαινόταν να κατευθύνεται ίσια, πάνω στους βράχους. Προσευχόμουν να υπήρχε βενζίνη στη ρεζέρβα, όταν αισθάνθηκα το πλοίο να τραντάζεται. Μετά άκουσα ένα βουητό. Οι μηχανές άρχισαν να δουλεύουν. Με καταπληκτική ταχύτητα έστριψα το πηδάλιο στ' αριστερά και το πλοίο υπάκουσε αμέσως. Μια αστραπή μου έδειξε πόσο κοντά περάσαμε από ένα βράχο. Αισθάνθηκα τη μια πλευρά του πλοίου να ξύνεται σχεδόν πάνω του. Για μια στιγμή πρόσεξα κάποιο απομεινάρι από κάποιο ναυάγιο μπροστά μου. Μια άλλη αστραπή, φώτισε γύρω και με καθυσύχασε. Είχαμε σωθεί!

Ο Μοπς κι ο Ραλφ βοηθούσαν τον καπετάνιο στο μηχανοστάσιο. Του εξιστορούσαμε μια ο ένας, μια ο άλλος την περιπέτειά μας. Αφού μας άφησε να την τελειώσουμε μας είπε.

– Φυσικά, θα θέλετε παιδιά μου να μάθετε πώς έφτασα στο πλοίο.

Οση ώρα διηγιότανε όσα του είχαν συμβεί, τον παρακολουθούσαμε κυριολεκτικά μ' ορθάνοιχτο το στόμα μας.

– Λοιπόν, παιδιά, όταν βρήκατε το γάτο μου τον Μπρούμμερ στο στοιχειωμένο νησί, αποφάσισα να ερευνησω ο ίδιος προσωπικά. Έτσι, το περασμένο Σάββατο πήρα τη βάρκα κι ήρθα στο νησί. Έφτασα στη δυτική του πλευρά κι έψαχνα στην παραλία για κάμποση ώρα. Δεν κατάφερα να διαπιστώσω τίποτε το ιδιαίτερο γι' αυτό πήγα προς την ανατολική πλευρά. Δεν είχα προφτάσει καλά - καλά να πατήσω το πόδι μου στη στεριά, όταν εμφανίστηκε το γκρίζο κρις-κράφτ με τον σημαδεμένο άνθρωπο.

– Τι κάνεις εδώ; με ρώτησε.

– Του εξήγησα, ότι η «Κιβωτός του Νώε» είχε χαθεί, όταν είδα ξαφνικά μερικές από τις κουρτίνες μου μέσα στο σκάφος του. Αυτό ενίσχυσε τις υποψίες μου, αλλά αρκέστηκα να τον ρωτήσω μόνο, μήπως ήξερε τίποτε. Προσπάθησε χαμογελώντας να ξεγλιστρήσει. Κατάλαβα ότι κάτι μου έκρυβε. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτε άλλο να τον ρωτήσω κι έτσι θέλησα να μάθω πού βρήκε τις κουρτίνες. Τούτη η ερώτησή μου, τον εξαγρίωσε τόσο πολύ, που προσπάθησε να μου αναποδογυρίσει τη βάρκα. Πήδηξα στη θάλασσα και προσπάθησα να φτάσω κολυμπώντας την ακτή, αλλά κατάφερε να με πιάσει και να με τραβήξει πάνω στο σκάφος του. Ήταν πολύ νεότερος από μένα και πολύ δυνατός. Μετά με πήγε στο πλοίο μου, όπου μ' έδεσε με το σχοινί της άγκυρας. Αργότερα ήρθε κι άλλος που κρατούσε ένα καινούργιο σχοινί και μ' έδεσαν ακόμη πιο σφιχτά. Ο Μοπς τον διέκοψε για μια στιγμή.

– Όταν σας έπιασε κείνος ο άνθρωπος χάσατε το καπέλο σας;

- Το καπέλο μου; Νομίζω, πως ναι. Πού το ξέρεις;
- Το βρήκαμε κοντά στο λιμανάκι να επιπλέει στο νερό κι από τότε, όλη η πόλη ψάχνει για σας, είπε ο Μοψς.
- Να λοιπόν, που νοιάζονται ακόμα για μένα, γέλασε συγκινημένος ο καπετάνιος.

Άλλη μια αστραπή έσχισε το σκοτάδι. Για λίγο δεν μίλησε κανένας μας.

- Αυτή η αστραπή –άρχισε να λέει ο καπετάνιος– μου θύμισε κάτι από τον Ματθαίο 24:27 *«Διότι καθώς η αστραπή αστράφτει στην ανατολή και φαίνεται ως τη δύση, έτσι θά 'ναι ο ερχομός του Γιού του Θεού»*. Πρέπει παιδιά να είμαστε έτοιμοι για τον ερχομό του Κυρίου μας. Θα έρθει τόσο ξαφνικά, που δεν θα υπάρξει περιθώριο να κάνεις τίποτε εκείνη τη στιγμή.

Κείνη τη στιγμή, σκέφτηκα τον Κάλλε που βρισκότανε στο νοσοκομείο. Πόσο θερμά προσευχήθηκα να δώσει την καρδιά του στον Κύριο, όσο ακόμη υπήρχε καιρός.

Ο καπετάνιος συνέχισε...

- Απ' όσο ξέρω, αυτοί οι άντρες καταζητούνται. Έκλεψαν το πλοίο για να τους εξυπηρετήσει στις... δουλειές τους.
- Οπωσδήποτε τώρα βρίσκονται στο νησί, χωρίς να έχουν τη δυνατότητα να φύγουν, είπε ο Ραλφ. Τους ματαιώσαμε τα σχέδιά τους.
- Ένα πράγμα δεν καταλαβαίνω, καπετάνιε. Γιατί δεν αναστενάζατε πιο μπροστά; τον ρώτησα.
- Βλέπεις, Τζωρτζ μέσα από το ντουλάπι δεν μπορούσα να διακρίνω εύκολα τις φωνές. Νόμιζα ότι ήταν εκείνοι οι άντρες, μέχρι που άκουσα το «Αμήν», που είπατε. Από κείνη τη στιγμή προσπάθησα, όσο μου ήταν μπορετό, να με καταλάβετε γιατί υπόθεσα πως θα βρισκόσαστε κάπου εκεί κοντά.
- Χαίρομαι ιδιαίτερα γι' αυτό και μου ήρθε στο μυαλό πόσο κοντά περάσαμε από κείνους τους επικίνδυνους βράχους.
- Δείτε, ο ήλιος ανατέλλει, φώναξε ο Μοψς.

Πραγματικά στην Ανατολή οι πρώτες ηλιακτίδες έφερναν το μήνυμα μιας καινούργιας μέρας. Τότε ένιωσα πόσο πολύ κουρασμένος ήμουνα, αλλά και χαρούμενος μαζί, που γυρίζαμε σπίτι.

12. Η σωτηρία

Όταν σηκώθηκε ο ήλιος ψηλά, είδαμε το στοιχειωμένο νησί ακριβώς μπροστά μας. Τότε ακούστηκε η φωνή του Ραλφ.

– Φαντάζομαι τι αγωνία θα πέρασαν οι γονείς μας!

Ξαφνικά θυμήθηκα τον Σπίννε.

– Αλήθεια, πού να βρίσκεται αυτό το παιδί; Γιατί να μην έχει φέρει ακόμη βοήθεια; ρώτησα έκπληκτος.

– Κάντε υπομονή παιδιά. Σε μισή ώρα θα τα ξέρουμε όλα. Δείτε εκεί πέρα τα σπίτια του Σνάκντορφ, συνέχισε ο καπετάνιος.

Σε λίγη ώρα, πράγματι μπαίναμε στο λιμανάκι.

– Θα πάω πρώτα να δω τους γονείς μου κι αφού τα πούμε λιγάκι, ύστερα θα πάω στο νοσοκομείο για να δω πώς πηγαίνει ο Κάλλε, είπα αυθόρμητα.

– Θά 'ρθω μαζί σου, είπε ο Μοπς.

Ο Ραλφ κούνησε το κεφάλι του για να μου δείξει, ότι κι αυτός θα ερχότανε μαζί μας. Τι υποδοχή ήταν αυτή που μας περίμενε! Κάποιος θα πρέπει να είχε δει την «Κιβωτό του Νώε», και να είχε διαδώσει τα νέα.

Ο καπετάνιος που ένιωθε καλύτερα, είχε πιάσει το πηδάλιο και οδηγούσε το πλοίο στη συνηθισμένη του θέση στο λιμανάκι. Πολλά πρόθυμα χέρια έδεσαν το παλαμάρι και βγήκαμε χαρούμενοι έξω. Οι άνθρωποι μας υποδέχτηκαν με φωνές και χειροκροτήματα.

Ανάμεσα στο συγκεντρωμένο πλήθος διέκρινα τον πατέρα και τη μητέρα μου. Σε λίγο βρέθηκα μέσα στη σίγουρη αγκαλιά τους. Τι χαρά που τους ξανάβλεπα! Τους φίλησα και τους δυο. Δεν μ' ένοιαζε αν μ' έβλεπαν τόσοι άνθρωποι. Ποτέ δεν είχα νιώσει τόσο μεγάλη ευτυχία που είμαστε έτσι, όλοι μαζί. Ο πατέρας γελούσε... ολόκληρος! Η μητέρα μου είχε μουσκέψει ένα μαντήλι με τα δάκρυά της. Αφού τέλειωσαν οι χειραψίες μάς βομβάρδισαν μ' ένα σωρό ερωτήσεις. Ήδη ο δημοσιογράφος της τοπικής εφημερίδας άρχιζε τις ερωτήσεις κι έβγαζε φωτογραφίες του πλοίου, του καπετάνιου κι οπωσδήποτε και δικές μας.

Αφού καταλάγιασε η πρώτη έξαψη, ανακάλυψα τον Σπίννε και του φώναξα.

– Μα τι σου συνέβηκε; Ο Σπίννε είχε μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό του και μας κοίταξε, καθώς ο Ραλφ κι ο Μοπς πλησίαζαν κι αυτοί, κάπως περίεργα.

– Να, δεν είμαι πολύ περήφανος από τον εαυτό μου, άρχισε, αλλά όταν έφερα την ομάδα με τους άντρες στο νησί χθες βράδυ, δυσκολεύτηκα πολύ να βρω το μονοπάτι που πήγαινε προς το πλοίο. Όταν τελικά το βρήκα, το πλοίο είχε εξαφανιστεί. Όμως, βρήκαμε τους... δυο άντρες που περιπλανιόντουσαν στο νησί. Παραδέχτηκαν την ενοχή τους κι ο αστυνομικός Μπράουν τους συνέλαβε. Τώρα βρίσκονται στη φυλακή.

Όταν ο ήλιος φάνηκε για καλά, αντικρύσαμε μπροστά μας το στοιχειωμένο νησί.

Είπαμε στο Σπίννε την περιπέτειά μας, ενώ πηγαίναμε για το νοσοκομείο. Ήταν απογοητευμένος, που είχε χάσει το πιο συγκλονιστικό μέρος της ιστορίας.

– Σας έχω μια έκπληξη, είπε ο Σπίννε. Υπάρχει μια αμοιβή, τριακόσια μάρκα, για κείνους που θά 'διναν πληροφορίες και θα βοηθούσαν στη σύλληψη των δυο κακών αντρών. Ο αστυνόμος είπε, ότι αυτή η αμοιβή μας ανήκει!

– Γιούχουου!.. φωνάξαμε όλοι μαζί.

Τότε θυμήθηκα τα χρήματα που είχα πάρει από το μυστικό ράφι του καπετάνιου. Ψαχούλεψα την τσέπη μου. Τα χρήματα ήταν εκεί κι έτρεξα πίσω να τα δώσω στον καπετάνιο.

Όταν ξαναπιάσαμε τα παιδιά, είδα τον Ραλφ, που το πρόσωπό του είχε πάρει μια σοβαρή έκφραση.

– Παιδιά, πρέπει να βιαστούμε. Θέλω να δούμε όσο γίνεται πιο γρήγορα τον Κάλλε και να του διηγηθούμε όλα όσα γινήκανε, είπε ο Ραλφ.

Στο νοσοκομείο ρωτήσαμε την αδελφή στις Πληροφορίες, αν θα μπορούσαμε να επισκεφτούμε τον Κάλλε. Μας χαμογέλασε φιλικά και μας έδειξε το δωμάτιό του, λέγοντας. – Μπορείτε να μείνετε γύρω στη μισή ώρα.

Ο Κάλλε καθότανε στο κρεβάτι. Αν και δε φαινότανε όλο το πρόσωπό του, παρατηρήσαμε με χαρά, ότι μας χαμογελούσε.

– Γειά σας παιδιά! είπε.

Του σφίξαμε το χέρι –το γερό φυσικά– και του είπαμε όλα τα νέα με κάθε λεπτομέρεια.

– Είμαι τόσο χαρούμενος που σας γνώρισα, είπε ο Κάλλε. Από τώρα και στο εξής θα έρχομαι στο Κυριακό Σχολείο του καπετάνιου Ντελλ.

– Υπέροχα, είπε ο Ραλφ. Αλλά, Κάλλε, υπάρχει κάτι ακόμη πιο σημαντικό από το να 'ρχεσαι εκεί μαζί μας.

Καταλάβαινα πού ήθελε να φτάσει ο Ραλφ και προσευχόμουνα μέσα μου για τον Κάλλε, να δεχτεί τον Χριστό προσωπικό του Σωτήρα. Δεν έχει σημασία πού βρίσκεσαι, όταν προσεύχεσαι γιατί ο Χριστός ακούει προσευχές, όπου κι αν γίνονται και σ' όποια στιγμή.

– Ξέρεις ότι ο Σπίννε σου 'σωσε τη ζωή, όταν έπεσες στο νερό και πόσο ευτυχισμένος είσαι γι' αυτό. Λοιπόν, σκέψου ότι ο Ιησούς πέθανε πραγματικά για σένα, Κάλλε, για να σε ελευθερώσει από τις αμαρτίες σου και να σε φέρει κοντά στον Θεό.

– Με αυτό που έκανε ο Σπίννε, μπορώ κάπως να καταλάβω τι έκανε ο Χριστός για μένα, είπε ο Κάλλε, με σιγανή φωνή. Πρέπει να σας πω ότι σκέφτηκα αρκετά πάνω σ' αυτό, όταν συνήλθα. Είχα βρεθεί τόσο κοντά στο θάνατο...

– Αν θέλεις μπορείς να δεχτείς τώρα τον Χριστό, προ σωπικό σου Σωτήρα, είπε ο Μοψ.

– Το θέλω, είπε ο Κάλλε και φαινόταν από τα μάτια του, ότι τούτο το εννοούσε και το ένιωθε πραγματικά, Σκύψαμε όλοι μας για να προσευχηθούμε κι ήταν ένα θαυμάσιο συναίσθημα που βλέπαμε ότι οι προσευχές μας είχαν απαντηθεί.

Σε λίγο ήρθε η αδελφή και μας θύμισε ότι η ώρα είχε περάσει κι έπρεπε να φύγουμε. Αποχαιρετήσαμε τον Κάλλε και του υποσχθήκαμε ότι θα τον επισκεπτόμασταν κάθε μέρα. Μου άρεσε ο τύπος του σγουρομάλλη αυτού νεαρού κι αργότερα έγινε ένας απ' τους καλύτερους φίλους μου. Κατεβαίνοντας τα σκαλιά του νοσοκομείου ακούστηκε η σοβαρή φωνή του Μοψ.

– Παιδιά, θυμάστε το εδάφιο που ανάφερε ο καπετάνιος Ντελλ, όταν ανακαλύψαμε ότι η «Κιβωτός του Νώε» είχε εξαφανιστεί; «Γνωρίζουμε ότι όλα συνεργούνε στο αγαθό, γι' αυτούς που αγαπούν τον Θεό» (Ρωμαίους 8:28).